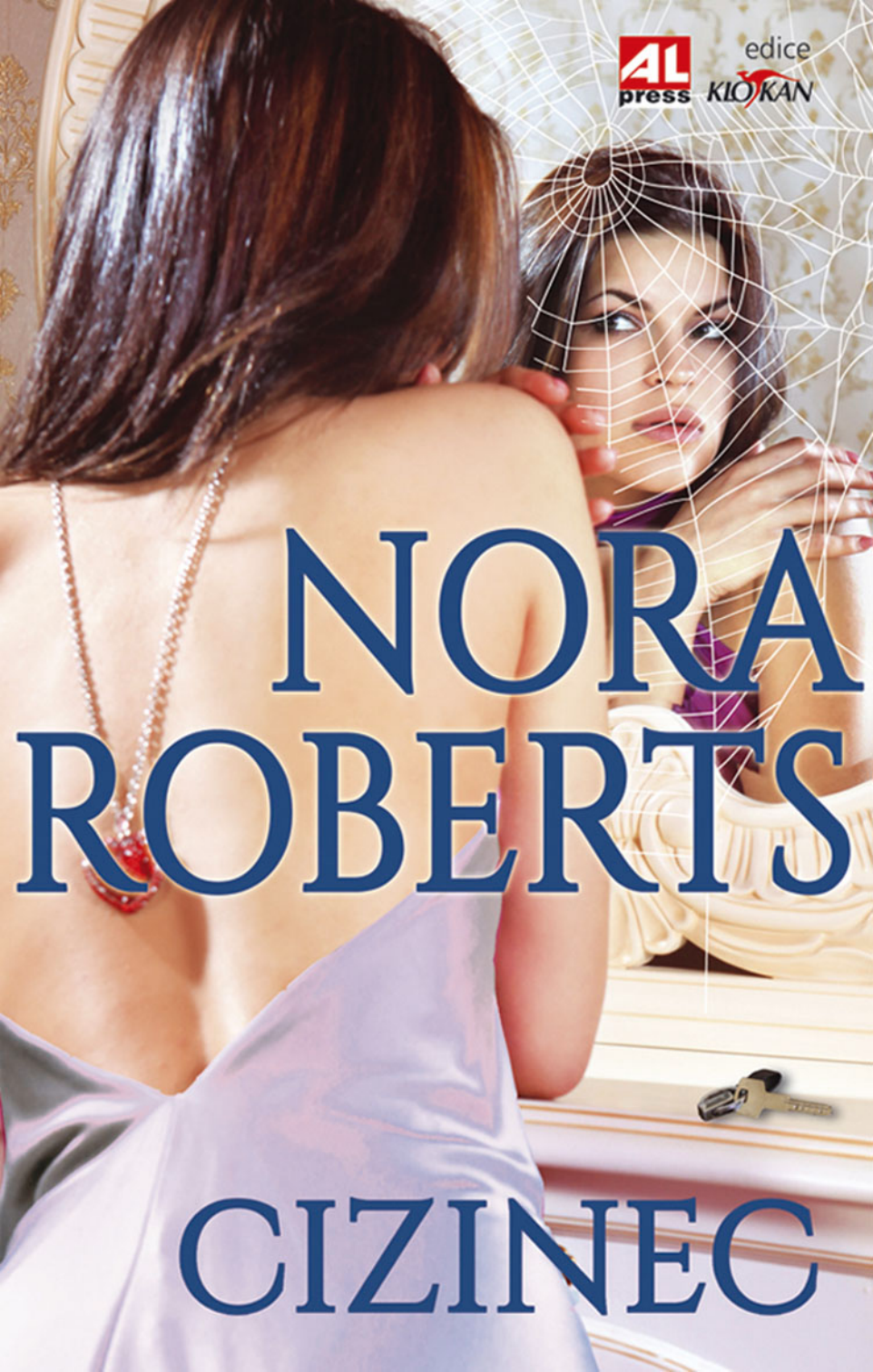

AL
press

edice
KIO KAN

The book cover features a woman with long brown hair, seen from behind, wearing a light-colored, possibly white or light blue, strapless dress. She is looking over her shoulder towards the camera. A large, intricate spider web is superimposed over the right side of the image, partially obscuring her face and the background. The background appears to be a window with a white frame and a key lying on the sill. The title 'NORA ROBERTS' is written in large, bold, blue serif capital letters across the center of the image.

NORA ROBERTS

CIZINEC

NORA
ROBERTS

CIZINEC

edice
 KIOKAN

Copyright © 2015 by Nora Roberts
Translation © Božena Chovancová, Soňa Tobiášová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE LIAR
přeložily Božena Chovancová a Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán 2016, jako elektronickou knihu
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-223-0 (pdf)

Mé báječné dlouholeté přítelkyni JoAnne

Část I

Předstírání

*Lež není to, co pouze prolétne
myslí,
nýbrž to, co se v ní usadí a
působí bolest.*

Francis Bacon

1

Shelby seděla v objemném koženém křesle u manželova přepychového pracovního stolu v jejich velkém domě – odjakživa ho totiž považovala za příliš velký. Kůžekřesla nebyla hnědá, ale měla odstín espressa. Tak to řekl Richard – vždycky přehnaně lpěl na detailech. Stůl – s vysokým leskem a minimalisticky jednoduchý – byl vyrobený na zakázku z afrického dřeva připomínajícího kresbou kůží zebry.

Jednou se Shelby v žertu podivila, že v Itálii žijí zebry, a Richard na ni upřel *ten* pohled. Měl jí připomenout, že sice žije ve velkém domě, obléká se do luxusních šatů, nosí zlatý prsten s opulentním diamantem, ale vždycky zůstane jen Shelby Anne Pomeroyová ze zapadlého městečka v Tennessee, kde se narodila a vyrůstala.

A vzpomněla si, jak se potom zčistajasna rozesmál, jako by šlo o vldný žert. Smál se, jako by přes to všechno představovala světlo jeho života. Bohužel mu brzy zevšedněla.

Muž, který jí před bezmála pěti lety jedné jasné letní noci popletl hlavu, si ji odvedl do světa, o jehož existenci do té doby téměř nevěděla.

Hýčkal ji jako princeznu. Cestovali do míst, která znala z filmů a knih. Kdysi ji přece miloval a to si musí pamatovat. Miloval ji, toužil po ní, dal jí vše, o čem se jiným ženám jen zdá.

Poskytl. Ten výraz používal velmi často. Ano, *poskytl* jí vše.

Možná ho naštválo, že otěhotněla. Možná se bála – přinejmenším na pár minut – *toho* pohledu, když se mu svěřila. Ale copak se s ní neoženil? Bleskově odletěli do Las Vegas, kde si báječně užívali.

Nesmí zapomenout, že tenkrát byli šťastní. Nedopustí, aby vybledly vzpomínky na dobré časy. Čtyřicetiletá vdova potřebuje vzpomínky.

Žena, která zjistila, že žila celou dobu ve lži, ocitla se nejen na mizině, ale v horentných dluzích, si potřebuje uchovat vzpomínky na dobré časy.

Advokáti, účetní a daňoví úředníci hovořili o vypůjčených penězích, spekulativních investičních fondech, propadnutí hypotéky. Klidně mohli mluvit čínsky, protože jejich vysvětlování nerozuměla. Velký dům, který ji strašil od okamžiku, kdy poprvé překročila práh, patří hypoteční bance. Automobily, pořízené na leasing s neuhrazenými splátkami, už také nejsou její. A nábytek? Nakoupený na nikdy nesplacený úvěr.

Na daně raději nemyslet.

Dva měsíce od Richardovy smrti přemýšlela Shelby jen o záležitostech, o něž se podle jeho slov neměla starat. Každý *ten* pohled naznačoval, že nemá do manželských věcí strkat nos.

A teď? Visí na ní břemeno veškerých dluhů včetně nezaplacených daní do státní kasy. Ty závazky ji paralyzují. Ví, že se nesmí nechat zlomit – už kvůli třileté Callii.

Shelby by nejraději položila hlavu na nalakovanou desku stolu a vyplakala se.

Nemůžeš, domlouvala si. Callie má jenom tebe, tak udělej, co je třeba...

Otevřela jednu z krabic označenou „Osobní dokumenty“. Advokáti a daňoví úředníci svědomitě prostudovali každou složku. Předpokládala, že si pořídili kopie, nebo rovnou odnesli originály. Teď je na ní, aby prohlédla každý papír a posoudila, co se ještě dá zachránit. Kvůli Callii.

Potřebuje najít dostatek peněz na živobytí, až uhradí všechny dluhy. Pochopitelně si co nejdřív najde práci, ale výdělek nepostačí.

Procházela účty za obleky, boty, večere v restauracích, ubytování v hotelích, cesty soukromými letadly. Během prv-

ního roku manželství se naučila nezajímat se o peníze. Pak se narodila Callie.

Přála si pro svou dcerku vytvořit příjemný domov.

Zaraženě se rozhlédla po Richardově pracovně. Oblíbil si módní ostré barvy uměleckých doplňků a sněhobílé stěny. Prý se na nich moderní díla vyjímají nejlíp. Tmavé dřevo. Tmavá kožená polstrování.

Tenhle dům by se nikdy nemohl stát jejím domovem, i kdyby zde žila osmdesát let. Richard ho koupil a zařídil, aniž se s ní poradil nebo se zeptal, co by si tu přála mít. Přivezl ji sem před třemi měsíci a řekl: „*Překvapení!*“ Otevřel dveře do monstrózní vily ve Villanova, podle jeho názoru nejlepší čtvrti ve Filadelfii.

Jasně že předstírala, jak moc se jí tu líbí, z vděčnosti, že se konečně usadí. Snažila se překonat odpor ke křiklavým barvám a vysokým stropům. Callie má domov, bude chodit do prestižní školy a hrát si v bezpečném sousedství. Najde si kamarády. I Shelby snad naváže přátelské kontakty.

Bohužel na to nebyl čas.

Nebyl čas ani uzavřít desetimilionovou životní pojistku. Richard jí lhal, stejně jako lhal o spoření na studium pro Callii.

Proč?

Na otázky se může vykašlat, stejně se nikdy nedočká odpovědí.

Může prodat Richardovy obleky, kravaty, sportovní vybavení, golfové hole, lyže. Uvidí, kolik jí zaplatí. Nabídne věci na eBay, zastavárnám, bazarům.

Udělá inventuru i ve svém šatníku... a šperkovnici.

Zrak jí sklouzl k velkému diamantovému prstenu. Navlékl jí ho tenkrát ve Vegas. Nechá si jen snubní prsten, ostatní šperky prodá.

Pro Callii.

Zvolna se probírala složkami. Počítače odvezli a dosud nevrátili. Nakonec papír je hmatatelný, vše černé na bílém, jak se říká.

Otevřela složku zdravotní dokumentace.

Vzpomínala, jak dbal o svůj zdravotní stav. Ach, ve víru událostí úplně zapomněla zrušit jeho členství v místním klubu a fitness centru. Richard se udržoval v perfektní kondici a nikdy nezmeškal lékařskou kontrolu.

Musí vyhodit všechny ty vitamíny a potravinové doplňky, které denně užíval, prolétlo jí hlavou. Obrátila list.

Tyhle lejstra taky není třeba skladovat. Zdravý, třiatřicetiletý muž utonul v Atlantiku, pouze pár kilometrů od pobřeží Jižní Karolíny.

Všechno skartuje. Richard se pečlivě zbavoval nepotřebných papírů, dokonce si do pracovny koupil vlastní skartovačku. Věřitelé nemusí znát výsledky posledních krevních testů nebo očkování proti chřipce před dvěma lety, či ošetření na pohotovosti, když si při basketbalu vykloubil palec ruky.

Proboha, vždyť se to stalo před třemi lety! U muže likvidujícího průběžně tuny papíru to nemůže znamenat nic jiného než chorobnou posedlost vlastním zdravím. S povzdechem sáhla po další lékařské zprávě staré čtyři roky. Chtěla ji hodit stranou, když se najednou zarazila. Tohle doktora neznám, mračila se. Tenkrát sice bydleli v mrakodrapu v Houstonu a kdo si má pamatovat všechny doktory, když se každý rok – někdy i častěji – stěhovali? Jenže tady je razítko z newyorské ordinace.

„Nějaký omyl,“ zamumlala. „Proč by Richard jezdil do New Yorku k...“

Strnula a srdce se jí zastavilo. Roztřesenými prsty zvedla list papíru blíž k očím, jako by se potřebovala přesvědčit, zda ji nešálí zrak.

Písmena zůstala beze změny.

Richard Andrew Foxworth podstoupil chirurgické přerušení chámovodu. Zárok provedl doktor Kapok Haryana ve zdravotnickém centru v Mount Sinaj dvanáctého července 2011. Přerušení chámovodu...

Callii nebyly ani dva měsíce a on se pojistil, aby už nikdy neměli další děti. Když Shelby zmínila své přání pořídit si dalšího potomka, nadšeně souhlasil. Nedařilo se jí otěhotnět, a tak oba prodělali speciální vyšetření.

Slyší ho jako dnes. *Proboha, Shelby, uklidni se. Jestli se tím nepřestaneš trápit, nikdy neotěhotníš.*

„Ne, máš pravdu, neotěhotním, protože ses skvěle pojistil. Opět jsi lhal. Měsíc co měsíc, zatímco mně se srdce svíralo úzkostí. Jak jsi mi to mohl udělat?“

Prudce vstala od stolu a přitiskla si prsty na oči. Červenec. V polovině července bylo Callii osm týdnů. Vzpomíná si velice dobře, jak tvrdil, že musí pracovně odjet do New Yorku – aspoň v tomhle nelhal. Věděl dobře, že Shelby nebude chtít s nemluvnětem do města a v předstihu zařídil další překvapení – soukromým letadlem ji poslal s dítětem do Tennessee. Prý aby strávila pár týdnů s rodinou a dopřála babičce rozmazlovat svou první vnučku.

Za tu nečekanou velkorysost mu byla nesmírně vděčná. Přitom ji jen uklidil z cesty, a odjel se pojistit, aby nepřišly další děti.

Vrátila se ke stolu. Vzala do ruky fotografii, kterou mu dala zarámovat. Vyfotil ji s Callii bratr Clay. Tenkrát...

Mělo to být poděkování a zdálo se, že si Richard fotky vážil, protože si obrázek po každém přestěhování postavil na pracovní stůl.

„Nic jiného než další lež. Nikdy jsi nás nemiloval, jinak bys nemohl takhle hnusně podvádět.“ V náhlém záchvatu vzteku měla Shelby chuť mrsknout obrázkem do zdi. Zadržela ji jen nevinná tvářička dcerky. Vrátila ho na místo – opatrně jako kousek křehkého porcelánu.

Sklesle se posadila na podlahu – nemohla dál sedět u toho stolu. Skryla tvář do dlaní a usedavě se rozplakala. Ne proto, že muž, jehož kdysi milovala, zemřel, ale proto, že nikdy neexistoval.

Na spaní ani pomyšlení. Kávu neměla Shelby ráda, ale teď si v Richardově luxusním italském kávovaru připravila dvojité espresso.

Rozbolela ji hlava, ale posílená kofeinem pokračovala v třídění. Na účty z hotelů a restaurací se teď dívala jinak. Nejen že jí lhal, dokonce jí byl nevěrný.

Částky za pokojovou službu byly na jednu osobu příliš vysoké. Navíc z téhož výletu stvrzenka za stříbrný náramek od Tiffanyho. Nikdy ho nedostala. Jindy utratil pět tisíc dolarů za luxusní dámské prádlo; účet za víkendový pobyt v apartmá ve Vermontu, když údajně letěl obchodně do Chicaga.

Proč si, proboha, schovával tyhle trapné a usvědčující důkazy? Protože mu důvěřovala. Vlastně... Ne tak docela. Tušila, že má milenkou, a asi to i poznal. Přesto doklady neničil. Věřil, že je příliš poslušná, než aby se hrabala v jeho osobních věcech. Měl pravdu...

Své další životy před ní uzamknul. Nevěděla, kde najít klíč, a nikdy by se Richarda nezeptala. I tím si byl jistý.

Kolik bylo jiných žen? uvažovala. Ale vždyť na tom nezáleží – i jedna by bylo příliš. Každá kultivovanější, vzdělanější a zkušenější než dívka z podhorského městečka v Tennessee. V devatenácti letech se Shelby nechala oslnit světáckým krasavcem.

Proč si ji vůbec vzal?

Možná ji tenkrát aspoň trochu miloval a toužil po ní. Jak vidět, nestačila mu ke štěstí, nestála mu za důvěrou.

Ani na tom nesejde, Richard je přece po smrti.

Měl ji za blázna a ponížil ji. Na mnoho let ji zatížil neúnosným břemenem dluhů a ohrozil budoucnost jejich dcery.

Ještě hodinu probírala složky v jeho kanceláři. Trezor už byl prázdný. Věděla o něm, ale neznala kombinaci číselníku. Dovolila ho advokátům otevřít.

Odnesli většinu právnických dokumentů. Pět tisíc v hotovosti vytáhla a odložila stranou, pak tam byly ještě cestovní pasy a Calliin rodný list.

Pozorně si prohlížela fotografii v Richardově pasu. Pěkný mužský. Upravený, pečlivý střih vlasů, hnědé oči a úsměv filmové hvězdy. Odjakživa si přála, aby Callie zdědila jeho dolíčky ve tvářích.

Odložila pasy stranou. Nechá si svůj a Calliin, Richardův vyhodí, ale raději se předem poradí s právníky.

Nenašla nic tajného, ale než nepotřebné papíry skartovala, každý pro jistotu ještě jednou prohlédla. Zbytek uložila zpět do krabice.

Povzbuzená kávou a zdecimovaná bezradností po šokujících zjištěních prošla domem, dvoupatrovým vestibulem a pak jen v ponožkách po širokém dřevěném schodišti do patra.

Nejprve zkontroluje, zda Callie spí. Vešla do krásného dětského pokoje. Naklonila se nad postýlkou, políbila holčičku ležící na bříšku se zadečkem vystrčeným nahoru – v této pozici její holčička spala nejraději.

Nechala otevřeno a zamířila na konec chodby do manžellovy ložnice.

Nenávidí ten pokoj se šedivými stěnami, černým koženým čelem postele, strohými liniemi černého nábytku. A teď ho nenávidí ještě víc, protože se tu s ní Richard miloval poté, co strávil noci v jiných postelích, s jinými ženami.

Všechno se v ní sevřelo při pomyšlení, že ji mohl něčím nakazit. Musí zajít k lékaři. Hned zítra se objedná, ale pro tuto chvíli pustí starost z hlavy.

Vešla do Richardovy šatny, jednou tak velké jako její dívčí ložnice doma v Rendezvous Ridge. Některé obleky ještě neměl na sobě. Armani, Versace, Cucinelli... Richard si oblíbil italské návrháře. Sehnula se pro pár značkových mokasínů, otočila je a zkontrolovala podrážky. Téměř nenošené. Otevřela šatník a vyndala obleky zavěšené v ochranných obalech. Zítra jich co nejdříve odveze do bazaru. „Už jsem to měla udělat,“ povzdechla si. Jenže po prvotním šoku a přivalu smutku nastoupili advokáti, účetní, finanční úřad...

Sáhla do kapes šedého proužkovaného obleku, aby se přesvědčila, že jsou prázdné, a uložila ho do pytle. Pět kousků do jednoho pytle. Čtyři naplnila obleky, dalších pět nebo šest saky a pláště. Pak přišly na řadu košile a neformální kalhoty. Jednotvárná práce ji uklidňovala a po vyprázdnění šatny se jí aspoň trochu ulevilo. Nakonec se zastavila před tmavě hnědou koženou bundou. Nosil ji rád a sytá barva mu velice slušela. Byl to jeden z mála jejích dárků, které si opravdu oblíbil. Přejela rukou po měkkých rukávech. Přepadlo ji pokušení nechat si bundu na památku. Aspoň na nějakou dobu, jen tak ze sentimentu. Vtom si vzpomněla na lékařskou zprávu z New Yorku a hrubě vrazila ruce do kapes bundy. Pochopitelně byly prázdné. Každý večer pečlivě vyndal jejich obsah, a pokud našel pár mincí, hodil je do skleněné dózy na komodě. Telefon strčil do nabíječky, klíče odložil do misky u vstupních dveří nebo je pověsil do skříňky ve své pracovně. Nikdy nenechával nic v kapsách, aby se neprověsily.

Jakmile však stiskla kapsy – naučila se to doma, když se máma chystala prát prádlo – ucítila cosi tvrdého. Znovu sáhla do kapsy, ale byla prázdná. Vytáhla podšívku a při pečlivé prohlídce si všimla malé dírky. Odnesla bundu do ložnice a nůžkami od manikúry nastříhla podšívku. Však ji později zase zašije.

Vsunula prsty dovnitř a vytáhla klíček. Nebyl to obyčejný klíč ke dveřím ani od vozu. Zamyšleně jím otáčela v prs-

tech. K bankovní schránce, blesklo jí hlavou. Jenže ve které bance, a co tam ukládal, když měl trezor doma v pracovně?

Snad by měla informovat advokáty... Ne, neudělá to. Co když Richard má ve schránce zamčenou složku se jmény žen, se kterými ji pět let podváděl? Nestojí o další ponížení.

Najde banku a sama se přesvědčí.

Ať si vezmou celý dům, nábytek, auta, akcie, dluhopisy i peníze, které před ní Richard tajil. Nepotřebuje ani obrazy, šperky a s lehkým srdcem se vzdá činčilového kožichu, který jí daroval k prvním – a posledním – Vánocům v Pensylvánii. Pro ni je nejdůležitější zachovat si zbytek sebeúcty.

Z neklidných snů probralo Shelby vytrvalé tahání za ruku.

„Mami, mamííí, vstávej!“

„Cože?“ Ani neotevřela oči, jen si přitáhla Callii do postele a společně se zachumlaly do přikrývky.

„Je ráno! Fifi má hlad,“ zašvitořila holčička vesele.

„Mmm.“ Fifi, Calliin milovaný plyšový pejsek, se vždycky probouzel hladový. „Dobrá, dobrá,“ zamumlala a ještě minutku dřímala.

Pak se protáhla, posadila se a hodila si přes ramena kašmírový pléd. Nikdy se jí nepodařilo přesvědčit Callii nebo Fifi, aby se ještě na hodinku stulily do postýlky a dopřály jí v klidu se probrat. „Krásně ti voní vlásky,“ zahuhlala.

„Calliiny vlásky. Máminy vlásky,“ zatahala dcerka za pramen sytých zlatorudých kadeří.

„Jsou stejné,“ usmála se Shelby. Barvu i přirozené, nepodajné kučery zdědila po otci. A protože Richardovi se víc líbily hladké vlasy, každý týden si je pečlivě žehlila.

„Calliiny oči. Máminy oči,“ pokoušela se Callie drobnými prstíky otevřít Shelby přimhouřená víčka temně modrých očí.

„Taky stejné,“ začala Shelby. Zamrkala, když ji Callie píchla do oka.

„Červené.“

„To věřím. Co si dá Fifi k snídani?“ Callie se hluboce zamyslela a dopřála mámě dalších pět minut odpočinku.

„Fifi chce... bonbon!“ prohlásila Callie se širokým šibalským úsměvem, který přiměl Shelby otevřít oči. „Vážně, Fifi?“ obrátila se k legrační hlavě plyšového pudlíka. „Nepřipadá v úvahu.“ Převrátila Callii na záda a polechtala ji po žebrech. Přes příšernou bolest hlavy se s roz dováděnou dcerkou chvilku mazlila. „A jde se snídat,“ zvedla ji pak do náruče. „Dneska máme několik pochůzek, má pohádková královno.“

„Marta? Přijde Marta?“

„Ne, zlatičko.“ Marta byla chůva. Richard totiž trval na tom, aby o děvčátko pečovala chůva. „Copak jsi zapomněla? Říkala jsem přece, že Marta s námi už nebude.“

„Jako táta,“ doplnila Callie, když ji Shelby nesla ze schodů.

„No, není to přesně tak... Uděláme si báječnou snídani. Víš, co je stejně dobré jako bonbony?“

„Koláč!“

Shelby se rozesmála. „Něco podobného. Palačinky! Palačinky pro štěňátka.“

Callie se zahihňala a opřela si hlavu o mámino rameno. „Miluju mámu.“

„A já miluju Callii,“ odpověděla Shelby. Přitom se zapřísáhla, že obětuje všechno, aby dítěti zajistila co nejlepší život.

Po snídani nejdřív teple oblékla holčičku, pak sebe. Milovala bílé Vánoce. Letos, po Richardově smrti, sníh ani nevnímala. Teď v březnu ho měla po krk, a podle syrového počasí se nedalo táni v dohledné době čekat. V garáži posadila Callii do dětské sedačky a přitáhla pytle s oblečením. S námahou je uložila do kufru elegantního SUV, který ji asi už co nevidět přestane patřit.

Bezpodmínečně musí dát dohromady dost peněz na nějaký bezpečný a zachovalý vůz z bazaru. Možná minidodávku, napadlo ji, když vyjížděla z garáže.

Jela velmi opatrně. Silnice tu sice protahovali, ale zima i v tak luxusní čtvrti napáchala škody. Nejhorší byly zmrazky a díry.

Nikoho tu neznala. Během mrazivých zimních měsíců a po té tragické události většinou ani nevycházela ven.

A Callie se jen zvolna zotavovala z ošklivého nachlazení. Proto také neodjeli s Richardem na zimní rodinný výlet do Jižní Karolíny, jak si původně plánovali.

Onoho osudného dne by byli na lodi s Richardem. Shelby raději poslouchala, jak si Callie povídá s Fifi, a nedomýšlela důsledky. Soustředila se na dopravu a hledala nejbližší bazar.

Před vchodem přesadila Callie do sportovního kočárku a s proklínáním ostrého větru vytáhla z kufru vozu náklad. „Počkejte, pomůžu vám,“ vyběhla nějaká žena a ochotně podržela dveře, aby ji ušetřila složitého manévrování s neformálními pytli a kočárkem.

„Díky. Je to docela těžké, neměla bych –“

„Držím je. Macey! Přišlo zboží!“

Ze zadní místnosti vyšla mladá těhotná žena. „Dobrý den... Jejda, ahoj, zlatíčko,“ sklonila se ke Callii.

„Máš v bříšku miminko?“ zašišlala Callie.

„Ano,“ pohládila se žena po zakulaceném břiše. „Vítejte v *Druhé šanci*. Vezete zboží na ocenění?“

„Ano,“ přikývla Shelby. Letmým pohledem se přesvědčila, že jen malá část regálů a věšáků je zaplněná pánskými oděvy. Začala ztrácet naději.

„Neměla jsem možnost zastavit se u vás dřív, a tak si nejsem jistá, zda... Většinou jsou to obleky, košile a saka.“

„Pánské oděvy bereme omezeně.“ Žena, která jí podržela dveře, poklepala na jeden pytel na přepážce. „Můžu si je prohlédnout?“

„Jistě.“

„Vy asi nejste zdejší,“ prohodila Macey.

„Ne.“

„Návštěva?“

„Bydlíme ve Villanova... teprve od prosince, ale –“

„Páni! Vždyť jsou zbrusu nové. Koukni, Macey.“

„Velikost, Cheryl?“

„Padesát dva, běžná délka. Asi dvacet kompletů.“

„Dvacet dva,“ upřesnila Shelby, „a nějaké věci mám ještě v kufru.“

„Ještě víc?“ zvolaly obě ženy najednou.

„Boty – pánská velikost čtyřicet dva. Pláště, saka a... Víte, manžel –“

„Tátovo oblečení!“ oznamovala Callie, když ženy narovnávaly na pult jeden oblek na druhý. „Nedotýkejte se ho upatlanými prsty,“ upozornila ženy.

„To je v pořádku, zlatíčko. Ach, víte,“ hledala Shelby vhodné vysvětlení. Callie to pohotově vyřešila za ni.

„Táta odešel do nebe.“

„Ach, to je mi moc líto,“ sklonila se k ní Macey a pohladila ji po rameni.

„V nebi je moc hezky a žijí tam andělé,“ doplnilo děvčátko.

„Určitě máš pravdu,“ přikyvovala Macey a pokradmu se ohlédla na Shelby. „Nechejte... Jak se jmenuješ, holčičko?“

„Callie Rose Foxworthová. A tohle je Fifi.“

„Ahoj, Fifi. Zajděte pro zbytek, paní, my zatím Callii a Fifi pohlídáme.“

„Jestli vás to neobtěžuje...“ Shelby váhala. Přece Callii za těch pár minut, co doběhne k autu, neunesou, navíc když je ta mladá na rozsypání... „Hned jsem zpátky. Buď hodná, Callie, maminka si odskočí pro něco do auta.“

Chovaly se moc hezky, uvažovala Shelby cestou k jedné z bank. Lidé jsou obvykle příjemní, když jim dáte šanci.

Vzaly všechno, ale věděla, že jen díky Callii. Holčička je očividně okouzlena.

„Jsi můj talisman pro štěstí, Callie Rose.“

Callie se culila, v puse slámku od krabičky s džusem, zrak upřený na obrazovku na zadním sedadle. Shelby jí totiž snad už po sté pustila oblíbeného *Shreka*.

2

Po neúspěšné návštěvě šesté banky ve městě Shelby usoudila, že jí dnes štěstí nepřeje. Dceruška potřebuje oběd a odpolední spánek.

Nakrmila ji, umyla a uložila do postýlky – uspávání pravidelně trvalo dvakrát déle, než předpokládala – potom nezbylo než sebrat odvalu a zkontrolovat telefonní záznamník a hlasovou schránku v mobilu.

Dohodla splátkový kalendář pro kreditní karty. V hypotéční bance souhlasili s jejím návrhem co nejrychlejšího prodeje domu, kromě toho ji potěšila zpráva z realitní kanceláře, že se ozval první zájemce a přeje si dům prohlédnout.

Ráda by si také chvíli zdřímla, ale musí využít hodinu, kdy Callie spí, a vyřídit další věci.

Usadila se v Richardově pracovně, tam měla všechno po ruce. Zbytek pokojů v monstrózním domě zavřela a vypnula topení. Ohlédla se k černému mramorovému krbu se stříbrno-černou plynovou vložkou. Snad jedinou ohromnou výhodou v tomhle neútulném domě byla možnost kdykoli stisknout vypínač a za okamžik si vychutnávat příjemné teplo krbu. Stisknutí vypínače bohužel není zadarmo, a proč utrácet, když si může navléct svetr a teplé ponožky.

Vytáhla seznam úkolů. Zavolala zpět realitní makléře a souhlasila, že otevře dům v sobotu a neděli. Vezme Callii na výlet a prohlídku nechá na makléře. Vyhledala jméno firmy doporučené advokátní kanceláři, která by mohla odkoupit nábytek, aby se Shelby vyhnula jeho zpětnému převzetí. Pokud se jí nepodaří prodat zařízení domu hned, nebo přinejmenším jeho větší část, zkusí dát jednotlivé kusy do internetového bazaru – pokud ovšem získá zpátky počítač. V případě, že nic nevyjde, nezbude než si nevkusný inven-

tář ponechat. I kdyby uspořádala před domem veřejný bazar, sousedé by těžko projevíli zájem. V takové zimě... Bože, kolik ponížení ji ještě čeká?

Nakonec zavolala matce, babičce a švagrové, aby vyřídily tetám, sestřenkám a bratránkům, že jsou s Callii v pořádku, jen má dost napilno, aby se nutných a veskrze nepříjemných povinností zbavila co nejdřív.

Samozřejmě se jim nesvěří úplně se vším. Ledaco jim řekla, ale pokaždé se rozčilila nebo rozplakala. Prostě je toho na ni příliš.

Odešla do svého pokoje roztřídit šperky. Zásnubní prsten, diamantové náušnice – dárek od Richarda k jednadvačátým narozeninám. Smaragdový přívěsek za Callii. Ostatní dárky... Jeho hodinky – měl šestery – a bohatý arzenál manžetových knoflíčků.

Sepsala podrobný seznam jako u obleků, než je odvezla do bazaru. Zabalila šperky s doklady o hodnotě a potvrzením o pojištění, pak vyhledala v telefonu nejbližší klenotnictví, kde je zkusí prodat.

Nakonec přinesla krabice, které si vzala v obchodech ve městě. Začala balit osobní věci a drobnosti, k nimž měla nějakou citovou vazbu, většinou fotografie a dárky od rodiny. Makléřka jí totiž doporučila odstranit z domu veškeré osobní věci.

To se už Callie probudila, a tak ji chvíli zaměstnala drobnými úkoly. Zbylo ještě uklidit. Už se nebudou leštit parkety a desítky metrů dlažby, chrom ani sklo.

Připravila skromnou večeři a následoval každodenní rituál mytí a uspávání. Pak sbalila poslední kousky a uložila krabice do garáže. Po těžkém dnu se odměnila horkou koupelí ve vířivce. Do postele si vzala blok s úmyslem sepsat povinnosti pro následující den.

Usnula při rozsvíceném světle.

Ráno vyrazila s Callíí, Fifi, *Shrekem* a Richardovým koženým atašé kufříkem plným klenotů, hodinek a manžetových knoflíčků na další misi. Nejprve navštívila tři vzdálenější banky. Bez úspěchu. Silou vůle potlačila zbytek hrdosti a zaparkovala před zlatnictvím. Tříletá princezna nesla těžce, že jí zlá matka zastavila DVD, a spustila křik. Uklidnila se, až když Shelby slíbila koupit další DVD.

Pár dolarů a nějaký cent mě nezruinuje, řekla si a postrkovala dítě do dveří.

Všechno se tu lesklo a vládlo tu ticho jako v kostele mezi dvěma bohoslužbami. Už se chtěla obrátit a odejít, ale přinutila se přistoupit k ženě ve strohém černém kostýmku a vkusných zlatých náušnicích. „Promiňte, můžu mluvit s někým o prodeji šperků?“ zeptala se.

„S kýmkoli zde. Prodávat šperky je naše práce,“ odpověděla žena.

„Nerozumíte mi, paní. Já bych ráda prodala. Četla jsem, že vykupujete klenoty.“

„Samozřejmě.“ Žena si ji měřila pohledem stejně strohým jako její kostým.

Shelby napadlo, že se jí asi nepodařilo zamaskovat kruhy pod očima nebo nepůsobí věrohodně. Babička ji však dala do života cennou radu: K zákazníkům se chovej pokaždé s respektem.

Narovnala se tedy v zádech a podívala se na ženu v černém kostýmku zpřímá. „Je zde někdo, s kým bych mohla hovořit, nebo mám vyhledat jiného klenotníka?“ otázala se.

„Máte s sebou originál účtenek za ty šperky?“

„Ne, jen ocenění a potvrzení o pojistkách. Většinu z nich jsem totiž dostala darem. Vypadám snad jako zloděj, který vláčí děcko po klenotnictvích a pokouší se prodat lup?“

Lomcoval s ní vztek a bála se, že každým okamžikem propadne hysterii a ztropí divokou scénu. Žena patrně vycítila hrozící nepříjemnost a ustoupila.

„Moment, prosím.“

„Chci domů, mami.“

„Já taky, zlatíčko. Půjďme, neboj se. Za chvíličku.“

Za pultem se objevil muž připomínající něčího distingovaného prarodiče z hollywoodského filmu o bohatcích, kteří nikdy nezchudnou.

„Přejete si, mladá paní?“

„Ehm, ráda bych prodala nějaké šperky.“

„Jistě, rozumím. Pojd'te se posadit a prohlédnu si je.“

„Díky.“

Shelby se s hrdě vztyčenou hlavou odebrala ke starožitnému stolu na druhém konci prodejny. Muž jí galantně odsunul židli a v tom okamžiku se málem rozbrečela.

„Jsou to většinou dary od manžela. Přinesla jsem i odhad ceny a pojistky.“ Třesoucími se prsty otevřela kufřík, vydala pouzdra s klenoty a hnědou úřední obálku s doklady.

„Já... On... My...“ Zarazila se, zavřela oči a dvakrát se zhluboka nadechla. „Promiňte, ještě jsem nic takhle neprodávala.“

„To nic, paní...?“

„Foxworthová. Shelby Foxworthová.“

„Wilson Brown,“ představil se muž. Podali si ruce. „Tak ukažte, co jste přinesla, paní Foxworthová.“

Rozhodla se začít s nejdražším šperkem a vyndala z váčku zásnubní prsten.

Pan Brown ho položil na sametový polštářek a prohlížel si ho klenotnickou lupou, zatímco Shelby hledala v obálce patřičné doklady.

„Má tři a půl karátu, smaragdový brus stupně D. Podle toho, co se píše v pojistce, by měl mít dost velkou cenu. Šest kamenů zasazených v platině. Je to tak?“

Klenotník zvedl pohled od šperku. „Paní Foxworthová, obávám se, že jde o uměle vyrobený diamant.“

„Prosím?“

„Ten kámen je vyrobený v laboratoři jako tyhle menší po straně.“

Složila ruce do klína, aby neviděl, jak se třesou. „To znamená, že je falešný.“

„Na uměle vyrobený kousek je hodně povedený,“ dodal pan Brown, snad aby ji trochu uklidnil.

Callie začala pošťukávat. Shelby ji zaslechla i přes hučení v hlavě a automaticky sáhla do tašky pro dětský mobil. „Zavolej babičce, zlatíčko, pověz jí, co budeš dneska dělat,“ strčila dcerce do ruky telefon. „Nejde tedy o děčkový diamant a prsten nemá hodnotu, která je uvedena tady v papírech? Nemá cenu sto padesáti pěti tisíc dolarů?“

„V žádném případě, drahá paní.“ Pan Brown hovořil polohlasem a velmi laskavě, což na Shelby působilo ještě hůř. Lituje ji? „Můžu vám dát kontakty na jiné odhadce, abyste si to mohla ověřit.“

„Nepodezírám vás ze lži, pane.“ To Richard jí lhal. Znovu a znovu... Nesmí se zhroutit – tady v žádném případě. „Prohlédli byste si ostatní věci, pane Browne. Ráda bych věděla, na čem jsem.“

„Samozřejmě.“

Pouze diamantové náušnice byly pravé. Ráda je nosila kvůli jednoduchému tvaru – byly to jen takové pecičky, ve kterých se necítila okázale. Cenila si však smaragdového přívěsku, protože ho dostala od Richarda, když se vrátila z porodnice. I ten byl falešný.

„Pokud ty diamantové náušnice opravdu chcete prodat, můžu vám zaplatit pět tisíc.“

„Ano, díky, souhlasím. Poradíte mi, kde bych mohla nabídnout to ostatní? V zastavárně? Neznáte nějakou slušnou? Nechci tahat dítě do nějakého... Víte, co myslím. A pokud

vás tím neobtěžuju, můžete ty kousky zhruba ocenit, abych věděla, co za ně můžu chtít.“

Pan Brown se opřel na židli a pozorně si Shelby prohlížel. „Zásnubní prsten je solidní práce, jak jsem již poznamenal. Dal bych za něj osm stovek.“

Shelby opětovala jeho pohled a pak vyndala z pouzdra snubní prsten ve stejném stylu. „Kolik za soupravu?“

Nesložila se a opouštěla klenotnictví s patnácti tisíci šesti sty dolary v kapse. Richardovy manžetové knoflíčky byly pravé a dostala za ně něco jako bonus. Patnáct tisíc šest set bylo víc, než měla předtím, ale všechny dluhy tím nesplatí. Laskavý pan Brown jí dal kontakt na obchod, kde může nabídnout Richardovy hodinky.

Při svém skromném štěstí navštívila další dvě banky a zbylé úkoly odložila na další den. Zastavila v obchodě s DVD a Callie si vybrala pohádku o malém poníkovi, a ona si koupila levný notebook a dvě flešky – jako investici nutnou k uspořádání Richardovy pochybné pozůstalosti. Byznys je byznys. Přestane myslet na falešné šperky jako na další zradu.

Hodinku, kdy Callie spala, Shelby využila k výpočtům – k dosavadním výnosům přidala peníze za šperky. Taký zrušila pojistku, tím ušetří další výdaje. Režie na provoz domu byla příšerná, ale i tady něco uhradí z prodeje šperků. Vzpomněla si na Richardovu vinotéku, na kterou byl tak pyšný. Sestaví katalog vín.

Někdo je koupí.

A vůbec – proč by si neotevřela láhev k večeři? Vybrala si pinot grigio – za čtyři a půl roku se o vínech přece jen něco naučila, přinejmenším ví, co jí chutná. Tohle bílé se bude ke kuřeti s Calliinými oblíbenými knedlíčky hodit.

Dokončila seznam. Cítila se už klidnější, obzvlášť poté, co našla v zásuvce pět tisíc dolarů zastrčených v Richardově kašmírové ponožce.

Na vyřízení dluhů, dorovnání všemožných nedoplatků a nový začátek by dvacet tisíc mohlo stačit.

Ležela v posteli a prohlížela si klíček od bankovní schránky. „Ke které se hodiš a kde ji najdu? Za žádnou cenu to nevzdám.“

Možná by bylo rozumné najmout soukromého detektiva, ale to by pravděpodobně udělalo pořádnou díru ve skromné hotovosti. Nechá si pár dnů na rozmyšlenou a do té doby zajede do poboček blíž k městu nebo i do města.

Další den přidala ke svému kapitálu pětatřicet tisíc za Richardovu sbírku hodinek a navrch dva tisíce tři sta za golfové hole a tenisovou raketu. Úspěch jí tak zvedl náladu, že vzala Callii do pizzerie.

Ted' by si detektiva i mohla dovolit a možná to nakonec udělá. Na druhé straně... Ze všeho nejvíc potřebuje auto a při zběžném průzkumu cen zjistila, že nákup pohltí podstatnou část z padesáti osmi tisíc. Nějaké peníze musí nutně použít na další splátky kreditních karet. Detektiv připadá v úvahu, až jestli se podaří výhodně prodat vinotéku, dumala zachmuřeně. Cestou domů zkusí štěstí ještě aspoň v jedné bance.

Nechtělo se jí vytahovat z kufru kočárek, a tak nesla Callii v náručí.

„Nechci tam jít, mami,“ protestovala holčička nasupeně.

„Já taky ne, ale tohle je dnes poslední. Pak se vrátíme domů a uděláme si slavnostní čajový dýchánek v kostýmech. Ty a já, zlatíčko. Souhlasíš?“

„Chci být princezna.“

„Jak si přejete, Výsosti,“ souhlasila Shelby. Callie se usmívala.

Shelby si už osvojila rutinu, a tak zamířila k nejkratší frontě a trpělivě čekala, až přijde na řadu.

Vyčítala si, že vláčí Callii den co den s sebou. Připadala si stejně paličatá jako to tříleté dítě. Rozhodla se, že to je dnes naposled a dalším pátráním pověří detektivy.

Nábytek i víno se prodají. Je čas na lehký optimismus, k čemu ty ustavičné starosti?

Opřela si Callii o bok a přistoupila k úřednici za přepážkou.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptala se žena.

„Ano. Potřebuju mluvit s vedoucím. Jsem manželka pana Richarda Foxworthe. Mám s sebou plnou moc, manžel v prosinci tragicky zahynul.“

„Ach, to je mi moc líto.“

„Děkuji. Mám zato, že si ve vaší bance zřídít bezpečnostní schránku. Přinesla jsem si klíč a plnou moc.“ Pohotově vytáhla z kabelky klíč, nechtěla úředníci nudit vysvětlováním, jak ho našla.

„Paní Babbingtonová je ve své kanceláři a ráda se vám bude věnovat. Rovně a doleva.“

„Díky.“ Shelby našla kancelář a bez zaváhání zaklepala na otevřené skleněné dveře. „Promiňte, ale poslali mě sem, potřebuju odemknout manželovu bezpečnostní schránku.“ Nato vešla dovnitř – další věc, co se už naučila – a posadila se s Callii na klíně. „Mám plnou moc a klíč. Jsem manželka Richarda Foxworthe.“

„Moment, ověřím si to. Máš kouzelné rusé vlásky,“ zalichotila žena Callii.

„Máminy,“ popadla holčička do hrsti hustý pramen Shelbyných vlasů a zatahala.

„Ano, jako maminka. Nejste na seznamu osob, které mají ke schránce pana Foxworthe přístup.“

„Já... Prosím?“

„Nemám zde váš vzorový podpis.“

„Takže má u vás schránku?“

„Ano. Bude nejlepší, když sem zajde osobně a připišeme vás na seznam.“

„On... Nemůže...“

„Táta odešel do nebe,“ vysvětlila opět Callie.

„Ach... Ehm... Rozumím. Je mi to velice líto,“ pronesla paní Babbingtonová účastně.

„V nebičku zpívají andělé. Mami, Fifi chce domů.“

„Hned to bude, srdíčko. On... Richard... Tragicky zahynul... v prosinci za bouře na lodi. Dvacátého osmého. Mám

písemný doklad. Pokud se tělo nenajde, nevydají úmrtní list.“

„Chápu. Potřebuju ten doklad, paní Foxworthová, a vaši identifikaci.“

„Přinesla jsem oddací list a policejní zprávu s datem neštěstí. Tuhle jsou dopisy od advokátů.“ Shelby se zatajeným dechem podala složku paní Babbingtonové.

„V tom případě byste mohla získat souhlas soudu k přístupu.“

„Co mám pro to udělat? Obrátit se na Richardovy právníky... nyní vlastně *mé* právníky?“

„Chvilíčku, podívám se, co jste přinesla.“

Callie na Shelbyině klíně netrpělivě poposedávala. „Mami, chci tu návštěvu na čaj, slíbila jsi mi to. Chci ten čaj.“

„Už brzy, holčičko, jen co to s paní vyřídím. Bude to čaj pro princezny. Přemýšlej, které panenky pozveš.“

Zatímco Callie úporně uvažovala, Shelby cítila, že ze samé nervozity a čekání by si potřebovala odskočit.

„Plná moc i ostatní dokumenty jsou v pořádku. Zavedu vás k boxu.“

„Hned?“

„Jestli chcete přijít raději jindy...“

„Ne, ne. Jste velice laskavá.“ Tak laskavá, že Shelby sotva popadala dech a zatočila se jí hlava. „V těchto záležitostech se nevyznám, tak nevím, co bych měla udělat.“

„Doprovodím vás a podepíšete se mi. Jen co si nakopíruju ty doklady. Zdá se, že na večírek pozveš spoustu hostů,“ prohodila při práci ke Callii. „Mám stejně starou vnučku. Miluje čajové dýchánky pro panenky a princezny.“

„Může přijít.“

„Bohužel žije v Richmondu ve Virginii – je to trochu daleko, že? Tak. Zde se podepíšte, paní Foxworthová.“

Písmenka se Shelby rozplývala před očima, takový měla v mysli chaos.

Babblingtonová odemkla vchod čipovou kartou a heslem, pak vešly do místnosti s trezory – na všech stěnách byly očíslované zásuvky do bezpečnostních schránek. Číslo 512.

„Na chvilku vás tady nechám, ať máte soukromí. V případě potřeby jsem ihned k dispozici.“

„Děkuju. Můžu si obsah odnést?“

„Jistě, je to vaše právo. Nespěchejte,“ dodala na odchodu a zatáhla za sebou závěs, aby do místnosti nebylo vidět.

„Tak... Hergot, je to vůbec možné?“ Shelby odložila velkou tašku, kterou nosila hlavně kvůli hračkám pro Callii, a Richardův atašé kufřík na stůl. Přitiskla Callii pevně k hrudi a přistoupila k boxu.

„Nemačkej mě, mami!“ zapištěla holčička.

„Promiň, promiň, miláčku. Bože, jsem tak nervózní... Kdoví, nejspíš tam najdu hromadu lejster, které nechtěl schovávat doma... nebo vůbec nic.“

Odemkni ji už, prokristapána, pobízela se.

Nejistou rukou zasunula klíček do zámku a otočila jím. Dokonce nadskočila, když se ozvalo cvaknutí.

„Tak. Možná je prázdná, ale hlavně že jsem ji našla. A bez pomoci detektiva! Na chvilíčku tě pustím, zlatíčko. Zůstaň vedle mě, jo?“ Postavila Callii na zem, vytáhla box a položila ho na stůl.

Pak už jen zírala.

„A sakra! Bože na nebesích!“

„A sakra, mami!“

„Ty to neříkej, nesluší se to.“ Musela se opřít rukou o stůl.

Box zdaleka nebyl prázdný. Nejprve ji upoutaly svazky stodolarovek.

„Deset tisíc v každém... a kolik jich tady je, Callie!“ Roztřesenýma rukama počítala svazky. „Pěťadvacet, to je dvě stě padesát tisíc dolarů v hotovosti. Panebože!“

Najednou si připadala jako zloděj. Bleskla očima k závesu, pak naházela svazky peněz do kufříku.

„Zeptám se právníků, co s tím.“ To se týkalo peněz. Ale co se zbytkem? Richard zde měl uložené tři řidičské průkazy se svou fotkou, ale každý na jiné jméno. A cestovní pasy.

A dvaatřicetku poloautomatickou pistolí.

Shelby strnule hleděla na zbraň. Sáhla po ní, ale raději ruku stáhla zpátky. Nejraději by ji nechala v boxu, neuměla si vysvětlit, proč se jí bála dotknout. Nakonec si dodala odvahu a vytáhla zásobník.

Vyrůstala s bratry v horách v Tennessee. Jeden z bratrů byl policista, takže uměla zacházet s pistolí. Nechtěla ji mít u sebe nabitou, když je s ní Callie. Uložila ji a dva náhradní zásobníky do kufříku, vzala si také pasy a řidičáky. Nakonec našla ještě tři karty sociálního pojištění na stejná jména jako řidičské průkazy, karty American Express a Visa, opět na tatáž jména.

Bylo některé z nich pravé?

Bylo tady vůbec někdy něco skutečné?

„Pojďme už domů, mami,“ tahala ji Callie za kalhoty.

„Vteřinku.“

„Hned! Mamííí, hned!“

„Vteřinku,“ opakovala Shelby už zostra. Callie se zachvěla brada, ale někdy je dítěti třeba připomenout, že rozhoduje máma.

A máma nesmí zapomínat, že tříletý prcek má právo být utahaný každodenním vláčením po úřadech, obchodech a bankách.

Shelby se sklonila a políbila Callii na čelo. „Hotovo, jen strčím schránku zpátky.“

Callie je opravdová, to je nejpodstatnější. Zbytek zjistí – nebo nezjistí. Za dvě stě tisíc dolarů si pořídí slušné auto, splatí velkou část dluhů a až sežene stálou práci, našetří na domek.

Richard, sice neúmyslně, ale přece jen zajistil své dceři budoucnost, přestože Shelby zatím netušila, co poslední ob-

---

jev znamená. Hlavně že si může vydechnout úlevou, nad ostatním popřemýšlí později.

Zvedla Callii do náruče, pověsila tašku přes rameno a kufřík sevřela, jako by něm závisel celý její život.

„Fajn, holčičko, jedeme uspořádat čajový dýchánek.“

3

Otevřela dveře všech pokojů, znovu zapnula topení, dokonce všech sedm krbů.

Koupila čerstvé květiny a sušenky.

Z doporučení na internetu, jak prodat dům co nejvýhodněji a nejrychleji, vyčetla, že důležité jsou květiny a něco k zakousnutí, jinak má zůstat interiér neosobní, jak také nábádala realitní makléřka.

Podle Shelby působil dům neosobně od začátku. Nikdy ho nepovažovala za útulný domov. Možná kdyby tu nevládly ty studené barvy a hranatý nábytek... Richard nikdy nebral její názory v úvahu, vlastně se na ně ani neptal.

Čím dříve se toho zatraceného baráku zbaví, tím rychleji ji přestanou tížit dluhy.

Makléřka přijela s kyticí a dezerty a Shelby litovala, že zbytečně utrácela. Kromě toho musí zaplatit „technický štáb“ – skupinku pomocnic. Ty se rozběhly po domě, přesunovaly nábytek, aranžovaly květiny a rozsvěcovaly svíce. Shelby už dříve pořídila asi tucet voňavých svíček, ale teď se rozhodla nechat si je pro sebe nebo je vrátit – podle toho, jak dnešní prohlídka dopadne.

„Všechno se tady blyští jako z alabastru,“ usmívala se makléřka a přátelsky Shelby pohládila po rameni. „Úklidová služba odvedla skvělou práci.“

Shelby ještě bolela záda po půlnočním drhnutí a leštění, ale opětovala úsměv. „Chci, aby interiér zapůsobil.“

„O tom nepochybujte. Rychlý prodej může být zrádný, stává se, že zájemce odradí, ale ve vašem případě jsem si jistá, že se kupec najde – a docela rychle.“

„Kéž byste měla pravdu. Abych nezapomněla, v pondělí se nějaký člověk přijde podívat na nábytek. Kdyby dnešní zájemce chtěl dům koupit i se zařízením, hned ho nacením.“

„Skvělé! Máte tady moc pěkné kousky. Budu nabídku takto prezentovat.“

Shelby se naposled rozhlédla po pokoji. Pistoli, dokumenty i hotovost zamkla do sejfů v Richardově pracovně.

„Tak a teď s Callii mizíme, ať se vám nepletete do kšeftu. Stejně musím ještě něco zařídit.“

A koupit auto, dodala v duchu.

Otec by možná namítl, že si měla pořídit americký vůz, jenže pět let stará toyota z bazaru CarMax byla bezpečná a spolehlivá – navíc za velmi přijatelnou cenu. Shelby ještě ušetřila, protože platila v hotovosti. Málem se jí trásly ruce, když odpočítávala bankovky... Právě bankovky. Zaplatila padesát procent, zbytek zítra, až si odpoledne přijde vůz vyzvednout.

Za rohem asi zastaví, položí hlavu na volant a vydýchá se. Ještě nikdy neutratila na jednom místě tolik peněz – a v životě si nekupovala auto.

Teprve teď se rozklepala – naštěstí ne z nervozity nebo šoku, ale v náhlém přívalu radosti. Shelby Anne Pomeroyová – protože tak se jmenuje bez ohledu na příjmení v úředních knihách – si před chvílí osobně koupila třešňově rudou toyotu kombi, model 2010. Vlastní vůz!

A to ještě ušetřila tisícovku, protože se nebála smlouvat.

„Poradíme si, Callie, a povede se nám dobře,“ prohodila optimisticky, ačkoli dcerka už seděla zcela pohroužená do sledování *Shreka*.

Zavolala leasingové firmě, aby si přijeli pro SUV, a dokonce se odvážíla požádat je, aby s ní zajeli pro toyotu.

Pak převedla pojistku, a aby využila chvíli, kdy Callie neotravuje, proměnila SUV v dočasnou úřadovnu. Otevřela si online aukci, kam nabídla k prodeji část vinotéky.

„Ach, bože, Callie, představ si, že máme nabídky!“ zvolala radostně.

Potěšená projížděla stránku a počítala. Vydražila víc než tisíc dolarů! „Hned večer nabídnu další tucet lahví,“ rozhodla se.

Zdálo se, že konečně má štěstí na své straně, a tak se odhodlala k cestě do Filadelfie. I s navigací párkrát nesprávně odbočila, provoz ve městě ji šíleně rozčiloval. Konečně kožešnictví našla. Popadla činčilový kožich, Callii a zamířila tam.

Překvapilo ji, že se na ni nedívali jako na trapnou ubožáčku, která nese vrátit tak luxusní zboží. Vracené peníze podstatně snížily dluh na kreditní kartě. Už nevypadal tak hrozivě a ani úroky nebudou tolik bolet.

Příliš dlouho žila v pasivitě a naivní nevědomosti. Příliš dlouho. Teď se ledy prolomily a byl by v tom čert, kdyby ne-nabrala druhý dech.

Úspěšnou transakci oslavila s Callii v jednom rychlém občerstvení, zajela k benzince – proklínala při tom zimu i cenu benzínu – a opustila město. Callie mezitím usnula, a tak chvíli projížděla bez cíle ulicemi. Dvakrát kolem svého – vlastně věřitelova – domu a počítala zaparkovaná auta. Vypadá to dobře, libovala si. Z každého dnešního návštěvníka se může vyklubat vážný zájemce. Ale ať už vypadnou! Je unavená, chce s Callii dovnitř a začít účtovat.

Otálela dost dlouho. Makléřka na ni už čekala v prostorném obýváku a pracovala na tabletu.

„Ještě minutku, Callie potřebuje čurat,“ omlouvala se Shelby.

„Prohlídka byla nečekaně úspěšná. Přijelo přes padesát lidí, což je na tohle období výjimečné. Zájem je obrovský, mám dokonce dvě nabídky.“

„Nabídky,“ opakovala ohromená Shelby. Postavila Callii na zem.

„Nejsou nijak vysoké a věřitel je nejspíš nepřijme, ale pro začátek... Vážný zájem projevila jedna sympatická čtyřčlenná rodina. Prodiskutují to a ozvou se mi.“

„To je úžasné!“

„Jedna žena přišla i se sestrou, a ta chce koupit nábytek vaší manželské ložnice. Řekla bych, že za hodně nízkou cenu, ale chce ji odvézt co nejdřív – nejpozději v pondělí.“

„Prodáno.“

Makléřka se rozesmála, vzápětí překvapeně zamrkala, protože jí došlo, že to Shelby míní vážně. „Vždyť jsem vám ještě ani neřekla, kolik za ni nabízí.“

„Na tom nesejde. Nenávidím ten nábytek... každý kousek zařízení v tomhle baráku! Kromě Calliina pokojíčku,“ opravila se. Callie mezitím už vytáhla z jedné skříňky v kuchyni košík s hračkami. „Ten nábytek si nechám. Jen ať si ložnici odvezou hned dneska, mně je to jedno, mám kde spát.“

„Neposadíme se?“

„Promiňte, samozřejmě. Prosím, paní Tinesdaleová. Víte, v poslední době žiju v příšerném stresu.“

„Říkejte mi Donna, prosím.“

„Donna... Tak dobrá. Dáš si kávu? Vidiš, zapomněla jsem i na zdvořilé chování.“

„Klidně se posad', o nic nejde. Zvládla jsi toho strašnou spoustu. Upřímně se divím, jak jsi dokázala se nezhroutit. Chci ti pomoci – je to ostatně moje práce. Nabídka ceny za nábytek je vážně příliš nízká. S tvým souhlasem můžu připravit protinabídku. Na smlouvání není nic nezákonného. Neměla by ses nechat zneužít, Shelby, přestože je ten nábytek ošklivý.“

„Á! Taky si to myslíš, vid'?" vyjekla Shelby nadšená, že se objevila spřízněná duše.

„Každý kousek, kromě Calliina pokoje.“

Shelby vyprskla smíchem, ale vzápětí se rozplakala. „Promiň, omlouvám se. Bože, jsem hrozná.“

„Mami, neplač. Neplač, maminko,“ šplhala jí Callie na klín.

„To nic,“ objala Shelby dcerku a přitiskla ji k sobě. „Jsem jen trochu unavená.“

„Máma potřebuje spát.“

„Jsem v pohodě, holčičko. Neboj se.“

„Viděla jsem v lednici láhev vína. Nedáš si skleničku?“ navrhla Donna. Vylovila z kabelky balíček papírových kapesníků a podala je Shelby.

„Na víno je trochu brzy.“

„Dnes ne. Pověz mi, co ještě chceš prodat? Umělecká díla?“

„Ach, to víš, že jo. Mám je na seznamu. Těmhle obrazům vůbec nerozumím,“ mávla rukou k abstraktním plátnům. Callie jí mezitím osušovala slzy.

„Koberce, lampy...?“

„Věci na prodej jsem už sbalila. Z Calliina pokojíku a své šatny nestěhuju nic, pokud tady ještě bydlíme. O nic jiného nemám zájem, paní... ehm... Donno. Ani nádobí mi tu nepatří.“

„Dole jsem si všimla docela bohaté vinotéky.“

„Dva tucty lahví jsem už nabídla v internetové aukci a zájemci přísazují. Večer přidám další tucet.“

Donna naklonila hlavu k rameni a se zájmem si Shelby prohlížela. „Kdo by řekl, že jsi tak šikovná?“

„Kdybych byla, neocitla bych se v tomhle marasmu. Díky,“ vzala si nabízenou sklenku vína.

„Nepreháněj, prosím tě. No, vyjdeme se současného stavu. Můžeš mi říct jméno obchodníka s nábytkem?“

„*Dolby a synové*. Nejsou přímo z Filadelfie.“

„Fajn. Přesně ty jsem ti chtěla doporučit.“ Donna usrkla vína a cosi si poznamenala na tabletu. „Učiním protinabídku, ale pokud má ta žena o ložnici vážný zájem, bude se muset zastavit v kanceláři. V opačném případě zavoláme Chadu Dolbymu. Je to nejstarší syn a on ti pravděpodobně taky udělá cenu – férovou cenu. Znáš někoho, kdo by ocenil porcelán a sklo. Doporučím ti dva spolehlivé obchodníky s uměním.“

„Jsem ti nesmírně vděčná za pomoc, Donno.“

„Dělám svou práci,“ připomněla makléřka, „a navíc mě to těší. Moje dcera je o nějaký rok mladší než ty. Doufám, že kdyby se ocitla v... podobných potížích, taky by se našla pomocná ruka. Viděla jsem, že jsi vyprázdnila manželovu šatnu.“

„To byl první krok. Máma je v pořádku, miláčku,“ políbila Shelby Callii do vlásků. „Jdi si chvilku hrát. Většinu jsem odvezla do *Druhé šance*,“ řekla, když jí dcerka sklouzla z klína.

„Perfektní. Macey s Cheryl se vyznají a mají bohatou klientelu.“

„No, koho ty neznáš,“ kroutila Shelby hlavou.

„Všechno mám v popisu práce. Co knihy?“

„Své jsem si sbalila – vlastně jen pár nejoblíbenějších. Zbytek je Richardův. Nakupoval je po... Jak se tomu říká na burze? Aha, po balících.“

„Stejným způsobem je prodáme,“ přikyvovala Donna a současně psala na tabletu. „Přidávám si to do poznámek. Jestli souhlasíš, dám tvůj telefon několika svým kontaktům a domluvíte si schůzku.“

„Skvělé. Ani nevíš, jak jsem ti vděčná. Dosud jsem tápala v bludném kruhu.“

„Jak vidím, neztratila ses. Na to, že nemáš zkušenosti, si vedeš nadmíru dobře.“

„Díky, ale není nad rady někoho z branže. Jsi strašně hodná. Nechápu, proč jsem z tebe byla zpočátku tak nervózní.“

Donna se rozesmála. „Já prostě na lidi tak působím,“ pokrčila rameny. „Mám jim dát číslo na mobil nebo pevnou?“

„Možná obojí. Snažím se mít mobil u sebe, ale občas zapomenou.“

„Fajn, dohodnuto. Jsou to obchodníci, umí vydělat, ale neošidí tě. Jestli najdeš něco dalšího k prodeji, ozvi se. Vážně znám spoustu lidí,“ dodala s úsměvem. „A spolehni se, Shelby, že najdu dobrého kupce na dům. Je to nádherné místo ve velmi dobré čtvrti.“

„Důvěřuju ti.“

Poprvé po mnoha týdnech usínala Shelby s klidnou myslí.

Následující týden prožila v hektickém tempu. Povedl se jí výhodný obchod s Dolbyovými, prodala víno a z bazaru dostala slušnou částku za Richardův šatník. Pohotově tam odvezla ještě tři další pytle vlastního oblečení. Přijala nabídku na odkoupení stolního porcelánu, skla – místo toho koupila čtyři barevné plastové talíře, misky a hrníčky. S těmi pohodlně vystačí.

Ačkoli by možná bylo rozumnější počkat se splátkami a uhradit dluh na jedné kreditce najednou.

Jednu z dvanácti vymaže.

Obrazy – ani jeden originál, jak Richard prohlašoval – nevynesly sumu podle jejích představ, zato jich bylo hodně a výtěžek nebyl zanedbatelný.

Shelby cítila den ze dne větší úlevu. Ani sněhová bouře a deset centimetrů nového sněhu jí nepokazily náladu. Navlékla Callii jako Eskymáka a postavily společně prvního sněhuláka.

Rodině není o čem psát, tak poslala alespoň pár fotek.

Callie se venku tak unavila, že v sedm už spala, a Shelby měla před sebou poklidný večer u účetnictví, účtů a seznamu povinností na zítřek.

Nemá přece jen splatit celou částku dluhu na kreditce s menším zadlužením a zbavit se jí? Nebo rozložit úhrady na několik dalších, aby snížila úroky? Po dlouhém rozvažování se rozhodla rozložit platby a snížit úroky. Provedla transakci online, jak se to sama naučila, a zanesla ji také do provizorní účetní knihy na tabletu. Umazala čtyři sta osmdesát šest tisíc čtyři sta dolarů dluhu, zbývá zaplatit jen dva miliony sto osmdesát čtyři tisíce. Mimo to, co si naúčtuje advokátní kancelář a účetní, ale to je v porovnání s ostatními náklady jen pár drobných.

Zadrnčel telefon. Shelby po něm bleskurychle sáhla, volala totiž Donna. Co kdyby...

„Ahoj.“

„Ahoj, Shelby. Promiň, že volám tak pozdě, ale mám dobrou zprávu – dostali jsme nabídku na dům.“

„Óóó!“

„Doufám, že ji věřitel přijme. Potrvá to sice pár týdnů, možná i měsíců, ale udělám všechno, abych ji protlačila. Je to ta čtyřlenná rodina, o které jsem ti vyprávěla. Dům i místo jim dokonale vyhovuje. A navíc, paní se nelíbí nábytek.“

Shelby vybuchla smíchem a obrátila oči ke stropu. „Vážně?“

„Nenávidí ho. Při prohlídce se prý snažila vyhýbat se mu pohledem a soustředit se jen na dispozici domu. Manžel prý je trochu nervózní, že s prodejem tak spěcháme, jenže ona dům chce a zpracovala ho. Pokud věřitel stanoví vlastní cenu blízkou jejich nabídce, přijmou ji.“

„Ach, Donno, nemůžu tomu štěstí ani uvěřit.“

„Nechci nic usměchat, ale snad bys už mohla trošku oslavovat.“

„Svliknu se donaha a v každém pokoji si zatančím.“

„Cokoli ti přinese radost.“

„Možná bude stačit tanec. Ani nevím, jak bych ti poděkovala, Donno. Jsi báječná.“

„Držím ti palce, Shelby. Hned ráno zavolám do hypoteční banky. Dobrou noc.“

„Ještě jednou díky. Taky ti přeju dobrou noc.“

Nesvlékla se donaha, jen si přinesla rádio a naladila hudební kanál. Zpívala si s Adele a tancovala po pracovní.

Kdysi snila o kariéře zpěvačky. Měla odjakživa skvělý hlas a pečovala o něj. Díky zpěvu se seznámila s Richardem, když se zastavil v malém klubu v Memphisu, kde si přivydělávala jako sólová zpěvačka s kapelou *Horizon*.

Ještě si nemohla koupit ani pivo – bylo jí teprve devatenáct. Naštěstí Ty, bubeník, byl do ní trochu zamilovaný, a tak pro ni občas propašoval do zákulisí plechovku.

Bože, jak je báječné znovu tančit a zpívat nejen ukolébavky! Kolik měsíců už neslyšela vlastní hlas... Adele vystřídala Taylor Swiftová, ale to Shelby ztlumila zvuk, protože znovu zazvonil telefon.

Hovor přijala s úsměvem. „Prosím?“

„Potřebuju mluvit s Davidem Mathersonem,“ ozval se na druhém konci mužský hlas.

„Je mi líto, ale voláte nesprávné číslo.“

„David Matherson,“ zopakoval muž a vychrlil telefonní číslo.

„Aha, tak číslo je správné, ale...“ Hlas se jí zadrhl. Musí si odkašlat, uchopit sluchátko správně. „Nikdo takového jména zde nebydlí.“ Zavěsila, než se muž zmohl zareagovat. Běžela k sejfu a vytukala kód. Zpocenýma rukama otevřela hnědou úřední obálku, do níž uložila identifikační doklady s Richardovou fotkou. Na jednom z nich bylo u jeho fotografie uvedeno jméno David Allen Matherson.

V tu ránu ji přestalo být do zpěvu a tance. Z nějakého zvláštního popudu pozamykala všechny dveře, zavřela okna a nastavila alarm. Bez ohledu na plýtvání elektřinou nechala v hale v přízemí i v prvním patře svítit. Ani nešla spát do své ložnice, ale přitulila se ke Callii. Ležela s pohledem upřeným ke stropu a modlila se, ať telefon nezazvoní znovu.

Firma s nábytkem vystěhovala dva pokoje pro hosty, halu a jídelnu, kde Shelby od Richardovy nehody ani jednou neobědvala. Po krátkém handrkování souhlasila prodat manželovu ložnici soukromému zájemci.

Splatila celý dluh na další kreditce. Zbývá ještě deset.

Bez zařízení se dům zdál větší a ještě méně přátelský. Shelby měla nutkání sebrat Callii a nadobro odsud zmizet, ale musí zodpovědně dořešit ještě řadu detailů.

V půl druhé má schůzku s knihkupcem a bude dobré dát Callii včas spát. Stáhla si vlasy dozadu, nasadila do uší akva-

marínové náušnice – vánoční dárek od prarodičů – na tvář rozetřela trochu make-upu, ať nevypadá tak bleďá. Tlusté ponožky, ve kterých jí bylo tak příjemně, vyměnila za černé lodičky na podpatku. Babička ji sice vždycky varovala, že v lodičkách se nezdravě mačkají prsty, podle Shelby však dodávají ženě eleganci a sebevědomí. Vtom se ozval zvonek a nadskočila leknutím. Knihkupec přijel o dobré čtvrt hodiny dřív a ona už nestihne přinést do knihovny sušenky a kávu. Spěchala otevřít se strachem, ať nezazvoní ještě jednou a neprobudí Callii.

Na prahu stál pohledný muž, značně mladší, než předpokládala.

„Jste dochvilný, pane Lauderdale,“ přivítala ho.

„Dobrý den, paní Foxworthová,“ stiskl jí ruku.

„Pojďte do tepla. Na tyhle severské zimy si nikdy nezvyknu.“

„Takže zde nežijete dlouho?“

„Ne. Nastěhovali jsme se před Vánocemi. Pověsím vám kabát.“

„Jste laskavá, díky.“

Mladý muž měl podsaditou postavu, hranatou tvář s přátelskýma oříškově hnědýma očima. Žádný suchopárný, obřýlený knihomol, jak si ho Shelby představovala.

„Donna, tedy paní Tinesdaleová, říkála, že by vás mohly zajímat naše knihy,“ uvedla Shelby téma. Pověsila krátký vlněný kabát do šatny v hale. „Pojďme rovnou do knihovny a můžete si je prohlédnout.“

„Žijete v přepychovém domě.“

„Je příliš velký,“ prohodila Shelby přes rameno. Míjeli obývací pokoj s ohromným pianem, na které nikdo nehrál, salonek s biliárem – ten ještě zbývá prodat.

Knihovna by byla hned po Calliině pokojíčku Shelbyinou oblíbenou místností, kdyby si ji mohla zařídit útulněji. Zatím pouze zapálila krb a sundala těžké závěsy – ty také

naplňuje k prodeji. Zimní slunce prosvítající velkými okny naplnilo místnost přátelskou atmosférou.

Citronově žlutá kožená pohovka, tmavě hnědá křesla i příliš naleštěné stoly do konce týdne zmizí a Shelby doufala, že i metry a metry svazků vázaných v kůži.

„Jak jsem říkala už v telefonu, zanedlouho se odstěhuju, proto chci knihy prodat. Vybrala jsem si jen pár nejoblíbenějších. Abych byla upřímná, manžel je nakoupil, aby dodal místnosti stylový vzhled.“

„Ano, udělají na člověka dojem – stejně jako váš dům,“ přiznal mladý muž.

„Asi ano. Mě však zajímá víc obsah knihy než její vzhled v knihovně. Klidně si je prohlédněte, já zatím připravím kávu.“

Knihovník namátkou vytáhl jeden svazek. „*Faust*.“

„Občas čtu, že hodně lidí si pořizuje knihy jen jako dekoraci.“ Měla nutkání zatnout pěsti. Musela se nutit k uvolněnému chování. Už si přece mohla zvyknout na tyhle procedury, tak proč je stále nervózní? „Asi by mému pohledu víc lichotilo, kdyby nebyly všechny stejné – výška, hřbety... A taky asi nepatřím k těm, co se schoulí u krbu a začtou se do *Fausta*.“

„Nejste sama,“ přikývl knihovník a vrátil svazek na místo. Pak se otočil k Shelby. „Paní Foxworthová, nejsem pan Lauderdale. Jmenuju se Ted Privet.“

„Aha, takže pan Lauderdale vás poslal místo sebe?“

„Neprodávám knihy, jsem soukromý detektiv. Před dvěma dny jsem vám večer volal a ptal se na Davida Mathersona.“

Shelby o krok couvla. I v podpatcích by mu utekla. Musí ho dostat z domu, pryč od Callie.

„Řekla jsem vám, že máte špatné číslo. Musím jít, každou chvíli přijde návštěva.“

„Zdržím vás pouze minutku.“ S úsměvem zvedl ruce, jako by ji ujišťoval, že je neškodný. „Dělám jen svou práci, paní

Foxworthová. Vystopoval jsem Davida Mathersona až sem a mám informaci... Mám jeho fotografii.“ Sáhl do vnitřní kapsy saka, druhou ruku zvedl v jakémsi gestu míru a klidu. „Podívejte se. Znáte toho muže?“

Srdce jí bušilo jako o závod. Pustila do domu cizího člověka. Chodí sem tolik lidí, že zapomněla na opatrnost. „Oklamal jste mě, vydával jste se za někoho jiného,“ obořila se na Priveta zostra. „To je také náplní vaší práce?“

„Záleží na okolnostech.“

„Vaše práce se mi nezamlouvá a vy taky ne.“ Vytrhla mu fotku z ruky a upřela na ni strnulý pohled. Věděla, že to bude Richard. Ale vidět ho znovu, s úsměvem filmové hvězdy, pohled těch hnědých očí se zlatavými jiskřičkami... Bodlo ji u srdce. S tmavšími vlasy a koží bradkou vypadal starší, přesně jako na identifikační fotografii z bankovní schránky. Ale byl to Richard. Ten muž byl její manžel... Ten muž byl podvodník.

A co byla ona?

„Na fotografii je můj mrtvý manžel Richard,“ pronesla chladně.

„Před sedmi týdny vylákal tento muž, známý pod jménem David Matherson, od jedné ženy v Atlantě padesát tisíc dolarů.“

„Nevím, o čem mluvíte. Neznám žádného Davida Mathersona. Manžel se jmenoval Richard Foxworth.“

„O dva měsíce dříve tentýž muž vylákal od skupiny menších investorů v Jacksonville na Floridě dvojnásobnou částku. A tak bych mohl pokračovat ve výčtu poškozených, včetně velkého vloupání v Miami před pěti lety. Zmizela sbírka vzácných známek a šperky v hodnotě osmadvaceti milionů dolarů.“

Během posledních týdnů se přesvědčila, že v podvodech se Richard zjevně vyžíval, proto ji tyhle informace nepřekvapily. Ale loupež v takovém rozsahu... Sevřel se jí žaludek a zatočila se jí hlava. „Nechápu, co mi tady povídáte, a přeju si, abyste odešel.“

Privet nespustil ze Shelby pohled, i když schovával fotografii zpět do vnitřní kapsy saka. „Matherson se nedávno odstěhoval z Atlanty, kde se dopouštěl podvodů v obchodování s realitami.“

„Richard byl finanční poradce. Je mrtvý. Rozumíte? Zahynul krátce po Vánocích, proto nemůže na vaše dohady reagovat. Ani já ne. Neměl jste žádné právo dostat se do domu pod lživou záminkou a vylekat mě.“

Privet znovu zvedl ruce, ale něco v jeho pohledu Shelby napovídalo, že vůbec není tak neškodný, jak tvrdí.

„Nechci vás strašit.“

„Už se stalo. Osmnáctého října dva tisíce deset jsem se v Las Vegas provdala za Richarda Foxworthe, nikoli za Davida Mathersona. Muže toho jména neznám.“

Detektiv zkrivil rty v úšklebku. „Za čtyři roky manželství jste nezjistila, jakým způsobem váš manžel vydělává na živobytí? Co konkrétně dělá a kdo doopravdy je?“

„Chcete říct, že jsem hloupá. Prosím, nebudete první. Jak si vydělával na živobytí? Jaké živobytí?“ rozhodila rukama. „Myslíte i tenhle barák? Jestli se mi ho nepodaří co nejrychleji prodat, zabaví mi ho. Tvrdíte, že Richard připravoval lidi o peníze? A ukradl téměř třicet milionů? Jestli to je pravda, ať se váš klient zařadí do fronty věřitelů. Já se vyhrabávám ze třímilionového dluhu, který mi manžel zanechal. Takže jděte vyřídit svému chlebodárci, že je na falešné stopě, a pokud přece jen není falešná, pak ho informujte, že dotyčný zločinec je mrtvý. Víc vám nepomůžu. Kdyby po mně chtěl jít kvůli těm penězům, jak jsem řekla, nebyl by poslední, a poradník je hodně dlouhý.“

„Mladá paní, přece nechcete, abych uvěřil, že jste s tím mužem žila čtyři roky, ale nikdy neslyšela jméno Matherson? Vy opravdu nic nevíte?“

Shelby najednou opustil strach a začal s ní cloumat vztek. Měla dotěrného vyšetřovatele po krk. „Vůbec mi nezáleží na tom, co si myslíte, pane Privete. Ani trochu. A pokud jste se

vetřel do domu s nadějí, že vytáhnu z kapsy hrst vašich pitomých známek a šperků nebo stovky tisíc v hotovosti, abych se vás zbavila, pak vás *já* považuju za hlupáka a neurvalce. Vypadněte.“

„Jen hledám informace o –“

„*Nemám žádné informace,*“ přerušila ho vztekle, „a nic o vaší záležitosti nevím. Jen to, že trčím v tomhle místě, které ani neznám, v baráku, který nechci, protože...“

„Protože?“

„Už nevím.“ Zlost vyprchala, cítila se jen příšerně unavená. „Nemůžu vám říct, co nevím. Pokud máte další otázky, obraťte se na advokátní kancelář Michaela Sparsa a Jessiky Broadwayové ve Filadelfii. Vytahují mě z mizérie, do které jsem se kvůli manželovi dostala. A teď jděte nebo volám policii.“

„Odcházím.“ Následoval ji do haly, kde mu předala kabát. Podal jí vizitku. „Kdybyste si na něco vzpomněla, ozvěte se.“

„Nemůžu si vzpomenout na něco, co nevím,“ ohradila se, ale vzala si ji. „Pokud to byl skutečně Richard, kdo vašeho klienta okradl, je mi to líto. Nevracejte se, prosím, podruhé vás do domu nepustím.“

„Nezapomínejte, že příště může zvonit policie,“ upozornil ji. „Vizitku nevyhazujte.“

„Za naivitu vás za mříže nestrčí – a to je můj jediný zločin.“ Otevřela dveře a vyjekla. Proti ní nějaký muž zrovna natahoval ruku ke zvonku.

„Paní Foxworthová? Lekla jste se, vidíte? Jsem Martin Lauderdale,“ představil se postarší muž s pečlivě upravenou prošeďavélou bradkou. Za brýlemi s kovovou obroučkou si Shelby prohlížely bleděmodré oči.

„Díky, že jste přišel, pane Lauderdale. Sbohem, pane Privete,“ vyprovodila detektiva chladným pohledem.

„Vizitku si pečlivě uschovejte,“ radil jí Privet znovu, pak obešel knihkupce a odcházel k malé šedé hondě s floridskou poznávací značkou.

Shelby se trochu vyznala v automobilech – jak by ne, vždyť dědeček byl mechanik... Tohle auto si musí velmi dobře zapamatovat. A pokud ho spatří v sousedství ještě jednou, bez váhání se obrátí na policii

„Odnesu vám plášť do šatny,“ obrátila se k panu Lauderdaleovi.

Na konci týdne byly knihovna i Richardova ložnice prázdné. Shelby se podařilo prodat i biliárový stůl a piano, Richardovy cvičební pomůcky a řadu dalších drobností přes místní inzertní noviny.

Brzy umaže dluh na desáté kreditní kartě.

Zbavila se i příšerných obrazů, trendy kávovaru a barového mixéru.

První jarní den se uvedl patnácti centimetry nového sněhu a nepřetržitě sněžilo. Shelby by se nejraději znovu zachumalala svého dočasného lůžka – spacího pytle.

Bydlela teď v téměř prázdném domě a mrzelo ji, že i Callie musí žít v provizoriu a kromě mámy si nemá s kým hrát.

Před čtyřmi a půl roky si Shelby jednoho vlahého říjnového večera koupila hezké modré šaty – Richardovi se líbila v modré barvě – hodinu si fénem vytahovala vlasy, protože si vždycky přál, aby je měla hladké, a s bílou růží v ruce kráčela k oltáři v té směšné kapličce.

Ten večer považovala za nejšťastnější v životě. Teď se ukázalo, že žila pouze v iluzi, a co horšího, ve lži.

Od prvního dne se snažila být co nejlepší manželkou, vařit Richardovi oblíbená jídla, kdykoli lusknul prsty, sbalila domácnost a přestěhovali se. Oblékala se podle jeho vkusu a dbala na to, aby Callie byla vždycky nakrmená a hezky oblečená, když měl přijít domů.

Tohle všechno skončilo, pomyslela si. Skončilo, tak co tu ještě hledá?

Odešla do své šatny, kde už dříve začala balit do kufru Louis Vuitton. Ten jí Richard pořídil v New Yorku místo plátěné kabely, v níž si odnesla svršky při útěku z domova.

Tentokrát nespěchala. Usadila Callii s miskou cereálií v kuchyni a pustila jí Shreka, aby mohla v klidu zabalit její věci. Respektovala matčinu moudrou radu: Kromě policie, hasičů a instalatéra nevolej nikomu dřív než po deváté ráno. Počkala tedy do devíti a pak vyťukala Donnu.

„Nazdar, Shelby, jak se dneska máš?“

„Zase sněží.“

„Máme opět jednu nikdy nekončící zimu. Prý nasněží kolem dvaceti centimetrů a do soboty můžeme mít i metr. Doufejme, že to je poslední výstřelek.“

„Na to nesázím. Donno, v domě toho už moc nezůstalo – kromě mě a Callie. Ráda bych si odvezla z kuchyně televizi jako dárek pro babičku. Bude nadšená. A pak jednu z těch velkých. Nezáleží kterou, je jich v domě devět. Dám ji tátovi. Nevím, jestli si noví majitelé chtějí ty ostatní nechat. Vím, že koupě není uzavřená, ale mohli bychom ji podmínit prodejem televizí. Vůbec mi nesejde, kolik mi za ně zaplatí.“

„Můžu jim o tom říct, uvidíme, kolik nabídnou.“

„Fajn. Jestli odmítnou, nebo si nechají jen některé, zařídím zbytek.“ Nějak to udělám, mnula si zamyšleně spánek.

„Ale... Jen co skončím hovor s tebou, objednám si stěhováky. Calliin nábytek a všechny ty krabice, kufrы a její hračky se mi do vozu nevejdou. A pak bych tě ráda požádala o velkou laskavost.“

„Jistě, o co jde?“

„Mohla bys dát na dům jednu z těch bezpečnostních schránek s kódem na veškerou příchozí poštu? Odjízďím domů, Donno.“

Jakmile vyslovila to rozhodnutí nahlas, jako by se jí z ramenou zvedla obrovská tíha. „Callie musí pryč. Nestihla si

tu najít jedinou kamarádku. Dům je prázdný. Tak na mě působil od začátku, teď aspoň nemusím předstírat, že není. Prostě v něm nezůstanu ani o minutu déle, než je nutné. Pokud se mi podaří všechno zařídit, odjíždíme zítra, nejspíše v sobotu.“

„Samozřejmě že se postarám o dům, nedělej si starosti. To chceš celou cestu řídit sama?“

„Mám Callii. Pevnou linku ruším, takže mi v nutném případě volej na mobil. Nebo piš e-maily. Kdyby prodej nevyšel, nabídni dům někomu jinému. Doufám ale, že ti lidé ho koupí a vytvoří si tam skutečný domov. My musíme odjet.“

„Až dojedeš, napiš, trochu se o tebe bojím.“

„Spolehni se. Škoda že jsme se nepoznaly dřív, vid'? Jsi správná holka.“

Donna se rozesmála. „Ty taky. A zdejší záležitost vypušt' z hlavy, o všechno se postarám. Kdybys později něco potřebovala, dej vědět. Máš ve Filadelfii dobrou kamarádku, Shelby.“

„A ty v Tennessee.“

Shelby zavěsila a zhluboka si vydechla. Pak sepsala poslední úkoly před odjezdem. Až odškrtně poslední, odjede domů.

Odveze Callii zpátky do Rendezvous Ridge.

4

Vyřizování administrativy trvalo téměř celý den a kromě toho musela vymýšlet, čím zaměstnat Callii.

Zrušila účty, jiné převedla na novou adresu, nahlásila změnu bydliště na všechna kontaktní místa. Cena za stěhování Calliina pokoje včetně sestavení nábytku na místě jí vyrazila dech a v první chvíli uvažovala, jestli si nenajme nákladňák a nepřeveze věci sama. Jenže nábytek z patra by stejně sama nesnesla a neuložila na korbu, a tak nezbylo než stěhováky najmout. Druhý den připustila, že se to vyplatilo, protože za spopitné dvaceti dolarů ještě odšroubovali televizi, zabalili ji a uložili do Shelbyina auta.

Donna splnila slib a nechala na dům instalovat uzamykatelnou schránku.

Nakonec Shelby pobrala zbylé drobnosti a naložila do kabely vše, co může cestou potřebovat.

Možná by bylo praktičtější vyrazit ráno, místo pátku pozdě odpoledne, ale nesnesla představu, že by měla strávit jedinou noc navíc v domě, který jí nepatří.

Dvakrát prošla přízemí a poschodí, pak se zastavila v hale propojené s patrem. Představila si interiér bez křiklavých obrazů a hypermoderního nábytku. Zvolila by teplejší tóny malby, možná pár kousků starožitného nábytku s charismatem, u vstupu oblé nádoby na květiny. Kombinace starého s novým by dodala prostoru ležérní eleganci a lehkost. Starožitná zrcadla – ano, na tuhle stěnu by naaranžovala skupinku starých zrcadel odlišných tvarů, obrázky s rodinnými fotografiemi a na police umístila vonné svíčky a pár drobností. A...

Zarazila se. Ten prostor už není můj, opakovala si a zařizování bude starost nového majitele.

„Nemůžu říct, že to místo nenávidím. Nezdá se mi fér vůči budoucím majitelům vylévat si emoce. Upřímně říkám, že jsem o dům poctivě pečovala, dokud jsme zde bydleli.“

Položila klíče na kuchyňskou desku, na lístek s poděkováním Donně, a vzala Callii za ruku.

„Pojď, zlato, vyrazíme na výlet.“

„Jedeme se podívat na dědečka s babičkou a pradědečka s prababi?“

„Jasně. Na všechny příbuzné.“

Vyšly z domu ke garáži. Callie si vezla kočárek s Popelkou – kdysi oblíbenou princeznou, kterou vyměnila za Fionu – a taštičkou s vybavením na noc.

„Posadím tě s Fifi do sedačky, jo?“ usadila ji Shelby do vozu a zapnula popruhy. Callie ji poplácala po tváři, což znamenalo, že jí má máma věnovat pozornost a podívat se na ni. „Co je, holčičko?“

„Přijedeme tam brzy?“ vyzvídala Callie.

Ach, bože! pomyslela si Shelby napůl pobaveně, napůl rezignovaně. „Pamatuješ si, jak jsme jednou jely do Tennessee, ne? Pocestujeme docela dlouho. Ale...“ Vykulila oči, aby naznačila, že je čeká vzrušující zážitek. „Přespiíme v motelu, víš? Připravila jsem ti malé dobrodružství.“

„Jsme turisti?“

„Přesně tak. Ty a já, Callie Rose. Ruce na nos,“ poručila Shelby, aby mohla bezpečně zabouchnout dveře vozu. Callie se zahihňala a poslechla.

Shelby vycouvala z garáže, zastavila a počkala, až automatická vrata sjedou dolů. „Tak to bychom měli,“ konstatovala věcně. Odjížděla bez jediného ohlédnutí.

Provoz na dálnici byl příšerný, ale Shelby se dařilo nepropadnout nervozitě. Cesta potrvá tak dlouho, jak bude nutné. Pro případ nesnesitelné nudy připravila pro Callii *Shreka*.

Prozatím si zpívaly známé písničky a Shelby měla v zásobě i nějaké nové, aby se z neustálého opakování nezbláznila.

Projela státní hranici do Marylandu s pocitem malého vítězství. Ráda by pokračovala, ale tříhodinová jízda ji přece jen trochu unavila. Odbočila k odpočívadlu s občerstvením. Při pohledu na oblíbené Happy Meal se Callie blaženě usmívala a s chutí se pustila do jídla.

Ještě dvě hodiny a mají polovinu cesty za sebou, uvažovala Shelby. Přenocují v motelu, který si předem našla na GPS.

Zastavila ve Virginii. Callie byla unavená a začala poňukávat, takže dobrodružství v motelu byl ten nejlepší nápad.

Čisté pyžamo, Fifi a pohádka na dobrou noc měly žádoucí účinek. Shelby pak z koupelny zavolala domů.

„Mami, zastavily jsme se na noc, jak jsem ti říkala.“

„Kde přesně teď jste?“

„V Best Western, nedaleko Wytheville ve Virginii.“

„Je v pokoji čisto?“

„Jasně, mami. Před odjezdem jsem si na netu prohlédla hodnocení hostů.“

„Je tam bezpečnostní zámek?“ starala se Ada Mae.

„Ano, mám zamčeno.“

„Pro jistotu ještě podepři kliku židlí.“

„Dobrá.“

„Jak to zvládl náš andílek?“

„Už spí. Byla moc hodná.“

„Nemůžu se dočkat, až ji obejmu. A tebe taky, zlatíčko. Kdybys řekla včas, že dneska vyjíždíš, Clay junior by pro vás přijel.“

Shelby byla jediná dcera, proto ta mateřská starostlivost.

„Jsme v pohodě, mami. Fakt. Máme za sebou polovinu cesty. Clay se stará o vlastní rodinu.“

„Copak nepatříš k rodině?“

„Moc se na něho těším – na vás všechny.“ Na tváře, hlasy, zelené pahorky. Vidina rodného kraje ji málem dojala k slzám. Vzchopila se a nasadila ležérní tón.

„Vynasnažím se vyrazit na cestu v osm, možná o trochu později. Tak jak tak bych se měla u vás objevit kolem druhé. Zavolám ti, abys měla jistotu. Mami, ani nevím, jak ti poděkovat, žeš mi dovolila zůstat nějaký čas u vás.“

„Nech toho, prosím tě. Jsi mé dítě. Vracíš se domů, Shelby Anne.“

„Tak zítra. Pověz tátovi, že spíme v motelu a všechno je oukej.“

„Fajn, hlavně abyste bezpečně dojely. Dobře se vyspi, máš unavený hlas.“

„To víš, že si hned lehnu. Dobrou noc, mami.“

Bylo sice teprve osm, ale vsoukala se pod přikrývku a ve vteřině tvrdě usnula.

Probudil ji ještě za tmy děsivý sen. Mořská bouře převracela loď v hrozivých, černých vlnách jako nepatrný bílý míček. Shelby u kormidla bojovala, aby se vymanila ze zajetí mocného živlu. Odkudsi z dálky slyšela, jak plačící Callie volá její jméno.

Richard? Ano, ano, Richard v jednom ze svých exkluzivních obleků se ji pokoušel odtrhnout od kormidla, protože neuměla s lodí manévrovat.

Najednou cítila, jak padá... padá do nenávratna a pohlcují ji nekonečné mořské hlubiny.

Prudce se posadila na posteli. Roztřesená, pokrytá ledovým potem třestila zrak do tmy. To Richard utonul.

Callie spokojeně spala v teplém bezpečí, zadeček tradičně vystrčený nahoru.

Shelby něžně pohladila dcerušku po zádech, snad aby se sama uklidnila. Na spánek už neměla ani pomyšlení, proto odešla po špičkách do koupelny. Na prahu se zastavila a rozvažovala: Nechat otevřeno, aby se Callie nelekla, kde je máma, kdyby se náhodou probudila? Nebo zavřít, aby dítě nerušilo světlo a sprcha? Rozhodla se pro kompromis – po-

otevřela jen na malou škvírku. Nikdy ji nenapadlo, že by si sprchu v motelu mohla takhle užít. Se zbytky únavy spláchla i poslední stopy děsného snu. Přinesla si vlastní sprchový šampon – kvalitními sprchovými produkty se hýčkala dávno předtím, než potkala Richarda. Babičce totiž patřil nejluxusnější salon v Rendezvous Ridge. A teď navíc denní lázně, dodala Shelby v duchu. Vitalita a akčnost téhle dámy v letech Shelby odjakživa imponovala. Nemohla se dočkat, až ji uvidí – až se uvidí s celou rodinou. Zase vdechne voňavý horský vzduch, spatří zelené lesy pod sytě modrou oblohou a v blízkosti budou znít známé, upřímné hlasy.

Zabalila si mokré vlasy do ručníku. Věděla, že potrvá dlouho, než důkladně uschnou, a udělala, co ji naučila máma, když jí nebylo víc než dneska Callii: Do celého těla si vmasírovala lehké tělové mléko. Bylo příjemné promnout si rozespálé a ještě trochu strnulé svaly, hladit kůži, byť vlastníma rukama. Je to už hodně dlouho, co se jí naposled někdo dotýkal.

Oblékla se, vykoukla na Callie, pootevřela dveře trochu víc a začala se líčit. Nemůže domů přijet bledá, s tmavými kruhy pod očima. S pohublou postavou nic neudělá, ale už se jí vrací chuť k jídlu. Jen co se usadí doma, přibere.

Rozhodla se pro černé legíny a svěže zelenou košili – možná si chce podvědomě připomenout jaro – do uší nasadila náušnice a prskla na sebe trochu parfému. Podle Ady Mae Pomeroyové, bez parfému je žena oblečená jen napůl.

Pro sebe udělala, co se dalo, a tak se vrátila do pokoje sbalit věci na cestu a připravit Callii čisté oblečení pro vítací ceremoniál. Vybrala jí roztomilé modré šatičky s bílými kytičkami a bílý svetřík. Pak rozsvítila lampu na nočním stolku, klekla si na postel a přitiskla tvář k teplému dětskému tělu. „Callie Rose. Kde je má Callie Rose? Ještě se prohání na růžovém poníku v říši snů?“

„Tady, mami!“ stulila se Callie do Shelbyny náruče. „Máme dobrodružství, víd’?“

„Jasně,“ souhlasila Shelby. Využila vzácné chvílky, kdy se mohla s dcerkou pomazlit.

„Nepočurala jsem se do postele,“ pochlubila se Callie.

„Já vím. Jsi přece velká holka. Vyčuráš se *ted'* a hned tě obléknu.“

Shelby se sice zdržela splétáním cůpků z Calliiných jemných vlásků, do kterých ještě vpletla modrou stužku, ale do půl osmé už stihla holčičku umýt po snídani a vyrazily na cestu. Skvělý začátek, pochválila se Shelby.

V deset zastavila, zavedla Callii na toaletu, naplnila ji lahvičku šťávou, sebe nadopovala kolou a poslala matce zprávu: *Vyjela jsem časně. Provoz slabý, doma asi dvanáct třicet. Moc se těšíme.*

Když vyjela na dálnici, asi tři vozy za ní se zařadila šedá toyota. Držela si bezpečný odstup.

Vdovička sviští v kombi z bazaru domů. Od počátku si počíná rozumně, normálně, žádné ztřeštěnosti. Ale něco ví a já to zjistím, přemýšlel Privet.

Shelby srdce poskočilo, jakmile se před ní objevily první zelené vrcholky. Do očí jí vstoupily slzy. A to si myslela, že ví, jak moc jí ten nádherně svěží, hornatý kraj chybí! Netušila, že se jí po domově stýskalo mnohem víc.

Tam, mezi obyčejnými, upřímnými lidmi se vždycky cítila v bezpečí.

„Koukni, Callie, tamhle je náš domov. Vidiš ty nádherně zelené Smokies?“

„Babi v *mokies*,“ zahuhlala holčička.

„Ssssmokies,“ opravila ji Shelby a usmála se do zpětného zrcátka.“

„Ssssmokies. Babi, děda, strejda Clay, teta Gilly, strejda Forrest,“ vychrlila Callie jména příbuzných, přidala i jména koček a psů. Shelby žasla nad dětskou pamětí a pohotovostí.

Možná nejsem jediná, kdo celým srdcem prahne po změně.

Kolem poledne Shelby fičela lesními serpentinami, napůl otevřeným okénkem nasávala vlhkou vůni potoků a borovicových lesů. Po sněhu ani památka, různobarevné kvítky věstily brzké jaro. Domky a sruby kolem cesty se utápěly v záplavě rozkvetlých narcisů, na šňůrách vlálo prádlo, aby pak vneslo trochu svěžesti i do lidských obydlí. Pod modrou oblohou kroužili jestřábi.

„Mám hlad, mami, a Fifi taky. Už jsme tam? Jsme už tam, mami?“

„Za chvílku, holčičko.“

„Můžeme tam už být?“ nedala se Callie.

„Skoro. Babička chystá tobě i Fifi něco dobrého.“

„Chceme sušenky.“

„Hmm.“

Projela přes Billyho potok. Pojmenovali ho po chlapci, který se v něm kdysi utopil. K tragédii došlo hodně dávno, ještě před tátovým narozením.

Polní cestou Shelby pokračovala přes mírné údolí ke zchátralým stavením a obytným karavanům, kde v koticích štekali lovečtí psi a nabitě pušky zůstávaly po ruce.

Míjela značku do Mountain Spring Campground, letního tábora, kde kdysi v létě pracoval bratr Forrest. Nahý se koupal – možná prováděl i jiné věci – s Emmou Kate Addisonovou. Shelby to řekla sama Emma Kate, protože na střední škole spolu kamarádily.

Když bylo Shelby asi deset, přestavěli kemp na turistický hotel. Claye zaměstnali jako instruktora raftingu pro turisty a tam se seznámil se současnou manželkou Gilly, tehdy hlavní cukrářkou. Brzy se jim narodí druhý potomek.

V dobách, kdy ještě manželky, děti a kariéra nebyly na pořadu dne, užívaly si děti volnosti ve zdejších lesích a u potoků. Shelby znala každou stezku a pramen, hluboké tůně, mýtiny, kde se na sluníčku vyhříval černý medvěd baribal a kvetl růžový dřín, který máma tak miluje.

Mezi sloupky na přední verandě byl umístěný transparent: *SHELBY A CALLIE, VÍTEJTE DOMŮ!*

Shelby se draly do očí slzy, ale Callie jí nedopřála prožít si tu dojemnou chvíli návratu. Nedočkavě bušila do opěrky sedadla. „Vystup, mami! Rychle!“ pobízela.

Další nápis byl na podkově zavěšené přímo u vstupu do domu: REZERVOVÁNO PRO SHELBY. Rozesmála se. Dva chlapci už zahlédli její vůz a s radostným křikem se k němu rozběhli.

„Odneseme ti to, Shelby!“

Synové strejdy Gradyho vyrostli od Vánoc snad o patnáct centimetrů! „Někdo tu pořádá večírek?“ volala na ně.

„Vítací bannery! Hej, Callie, ahoj!“ zaklepal starší Macon na okénko vozu.

„Kdo to je, mami? Kdo?“

„Tvůj bratránek Macon.“

„Macon! Hoj, hoj!“ mávala holčička oběma rukama.

Shelby zaparkovala vůz mimo vozovku a oddechla si. Vypnula motor. „Jsme na místě, Callie. Konečně!“

„Ven! Chci ven!“

„Však jo, moment. Nenechám tě tu.“

Než stačila obejít vůz, obklopily ji děti a ve dveřích se objevila máma. Ada Mae, vysoká šarmantní dáma s rusými kašeřemi, spěchala přivítat dceru. Žluté letní šaty se jí vlnily kolem dlouhých nohou.

Shelby se ani nestačila nadechnout a matka ji tiskla v náručí provoněné oblíbeným parfémem L' Air du Temps. „Konečně mám svou holčičku zase doma. Bože, Shelby Anne, jsi vyhublá na kost. Brzy tě dáme do pořádku. Proboha, děti, udělejte nám trochu místa, ať si tetu prohlédnu!“ Vzala dceřinu tvář do dlaní a otáčela jí hlavu doprava doleva. „Všechno se spraví,“ konejšila Shelby, když viděla, že se jí v očích lesknou slzy. „Nerozmaž si řasenku. Jak se otvírají

ty dveře?“ ukázala k vozu. Shelby zatáhla za kliku a dveře se odsunuly.

„Babíí! Ven, ven!“ natahovala Callie netrpělivě ruce.

„Hned tě vysvobodím, princezničko. Jak se to, hergot, rozepíná?“ Jen co Shelby uvolnila bezpečnostní popruhy na dětské sedačce, Ada Mae zasypala vnučku polibky. „A jak ti to sluší! Nádherné šatičky... Tak pojď, zlatíčko, babička se s tebou přivítá.“ Ada Mae otevřela náruč a radostně se s Callíi zatočila. „Celá rodina pohromadě, je nás plný dům,“ libovala si. Po tvářích se jí kutálely slzy dojetí z vytouženého setkání.

„Neplač, babi,“ domlouvala jí Callie.

„Pláču radostí, vy moje dvě sluníčka! Ještěže mám vodě odolnou řasenku. „Jsme všude, v zahradě se už nahřívá velký gril. No, prostě je nás tady plno. Připravili jsme spoustu báječných dobrot a taky šampaňské. Je přece co oslavovat, ne?“ S Callíi opřenou o bok si přitáhla blíž i Shelby, aby se všechny tři generace objaly.

„Ani nevíš, jak jsem ti vděčná, mami, že tu můžeme zůstat,“ děkovala Shelby.

„Tak už pojďme dovnitř, připravím vám čaj. Stěhováci dorazili už před dvěma hodinami.“

„Vážně?“

„Dokonce sestavili Calliin nábytek. Pokojíček jsme ti hezky připravili. Je hned vedle mamčin ložnice. Ty budeš spát v Clayově pokoji, Shelby. Je větší než tvůj starý. Vymaľovali jsme a koupili novou matraci – stará mi připadala už hodně proleželá. Koupelnu budete mít s Callíi společnou. Máte tam nové ručníky, jsou z babiččiných lázní – a samozřejmě prvotřídní kvality. Darovala nám je.“

Shelby by ráda namítla, že to matka neměla přehánět, jenže ji znala; Ada Mae by asi umřela, kdyby nemohla někomu věnovat péči.

„Gilly upekla úžasný koláč. Holka je na rozsypání, ale peče božsky,“ chválila Ada snachu.

Objevil se Clay – snědý, tmavovlasý, štíhlý po otci. Popadl sestru do náruče a roztočil se s ní zlehka, jako by držel v náruči loutku. „Nejvyšší čas, že ses vrátila,“ pošeptal jí.

„Dřív to nešlo.“

„Podej mi ji,“ kývl na matku a vzal si od ní Callii. „Hej, sluníčko, pamatuješ si mě?“

„Strejda Clay,“ uculila se Callie ostýchavě.

„Děvčata si pěkné mužské pamatují, vid’? Tak už něco podnikneme, jo?“

„Jak chcete,“ vzala Ada Mae Shelby kolem pasu. „Ty se nejdřív něčeho napiješ a posadíš se.“

„Mám pocit, jako bych seděla celé dny! Ale něco chlazeného k pití si dám s radostí.“

Rodina se rozptýlila po domě, následovalo další objímání, vítání a jen co překročili kuchyňský práh, objevili se další příbuzní. Gilly – ta vážně vypadala, jako by užuž chtěla puknout – držela na rukou chlapce asi o rok mladšího než Callie.

„Vezmu ho,“ natáhl se Clay pro Jacksona a vyběhl s ním zadními dveřmi na zahradu. Vyrazil vítězný bojový pokřik a obě děti ho napodobily.

„Rozený táta,“ prohodila Ada Mae za synem, „a dobrá duše. Tak se konečně posad,“ pobídla Shelby. Objala ji kolem ramen. „Je moc fajn mít tě doma. V zahradě jsou připravené džbány s ledovým čajem, zásoba piva a čtyři lahve šampaňského. Tvá máma rozhodla, že je pouze pro dámy, muži nemají šanci.“

„Mmm... Začnu raději čajem.“ Shelby ještě nenabrala druhý dech, ale usoudila, že to počká. „Těhotenství ti báječně sluší, Gilly,“ prohlížela si se zalíbením švagrovou.

S Clayovou černohnědou hřívou krásně ladil sluneční odstín Gillyiných vlasů, nyní sčesaných do bohatého ohonu, takže vynikla přátelská, pokročilým těhotenstvím zakulacená tvář s průzračně modrýma očima.

„Vážně. Jak se cítíš?“

„Báječně. Zbývá pět týdnů a dva dny,“ usmála se šťastně budoucí maminka.

Shelby vyšla na velkou verandu za domem. Za zeleninovými záhony se děti bavily přelézáním houpaček, z grilu stoupal voňavý kouř a piknikové stoly stály vyrovnané v řadě jako vojáci. U každé židle poskakoval připoutaný balonek, jako by se za každou cenu užuž toužil vymanit ze zajištění provázku.

Otec stál jako generál u grilu v jedné ze svých směšných zástěr. V mžiku se ocitla v jeho pevném objetí. Nesmí se sesypat, slzami by pokazila ten kouzelný scénář rodinného setkání. „Ahoj, tati.“

„Vítám tě doma, Shelby.“ Sklonil hlavu a ze své majestátní výšky sta osmdesáti centimetrů políbil dceru do vlasů. Pohledný, maratonský běžec ve stále výborně kondici, venkovský lékař. „Jsi nějaká hubená,“ poznamenal.

„Máma slíbila, že mě dá zas do formy.“

„Tak tomu věřím. Doktor doporučuje jídlo, pití, dostatečný spánek a rozmazlování. Prosím dvacet dolarů,“ žertoval.

„Připiš mi to na účet.“

„To říkají všichni. Zajdi se napít, žebírka budou každou chvíli.“

Ustoupila o krok, když vtom ji objaly mocné paže. To nádherně pichlavé strniště okamžitě poznala. „Dědečku,“ otočila se a stulila se do důvěrně známé náruče.

„Zrovna předevčírem říkám Vi, že nám tu něco chybí, ale za nic na světě jsem nezjistil, co. Teď už vím, že jsem postrádal tebe, holčičko naše.“

Shelby pohládila prošedivělou bradku a zadívala se do veselých modrých očí. „Jsem ráda, že jsi mě našel,“ položila mu hlavu na mohutnou hrud'. „Připadám si jako na karnevalu. Je tu tak veselo a spousta barev...“

„Na čase, že ses na něj vrátila. Zůstaneš?“

„Jacku,“ zabručel Clayton.

„Nařídili mi nevyptávat se,“ svěřil se děda. V očích mu šibalsky blýskalo. „No, copak se snad nemůžu zeptat vlastní vnučky, jestli se vrátila natrvalo?“

„Jasně, dědečku. No, myslím, že mě tu máte napořád.“

„Výborně. Vi mě dusí pohledem, protože tě okupuju příliš dlouho.“

Viola MacNee Donahueová v jasně modrých šatech, s tita novým přelivem na sexy loknách, s velkými slunečními brýlemi na špičce nosu, postávala opodál.

Vůbec nevypadá jako něčí babička, prolétlo Shelby hlavou, když viděla, jak svižně ji spěchá přivítat. „Babičko!“ zvolala, aby neporušila rodovou hierarchii.

Viola rozevřela náruč. „To nejlepší sis správně nechala na konec,“ smála se.

„Tobě to ale sluší, babi,“ pochválila ji Shelby.

„Však tě potkalo štěstí a podobáš se mi, ne? Asi před čtyřiceti lety jsem vypadala jako ty,“ opravila se. „Krev MacNeeů a dobrá péče o pleť. Tvůj andílek taky zdědil naše geny.“

Shelby se usmála na Callii, která už dováděla s bratránky a štěňaty. „Má mou duši a srdce,“ řekla.

„Já vím.“

„Měla jsem –“

„Zbytečné plýtvání časem. Minulost nevrátíš. Pojďme se raději projít,“ navrhla Viola. Neušlo jí, že se vnučce oči zalily slzami. „Zkontroluj tátovo zeleninové políčko. Pěstuje nejlahodnější rajčátka v Ridge. Starosti hod' za hlavu.“

„Kdyby jich nebylo tolik, babi. Ani vám nemůžu všechno hned říct.“

„Mluvit o nich nic nevyřeší, jen se ti nadělají vrásky. Co je nutné, stejně se musí udělat a už na to nejsi sama, Shelby.“

„Já... Zapomněla jsem, jaké je nebýt na všechno sama. Případám si jako ve snu.“

„Ocitla ses znovu v běžné realitě, drahoušku, a vydrž. Jsi doma,“ objala Viola vnučku kolem ramen.

Shelby upřela pohled do dálky k horám, jejichž vrcholky zastíraly velké, opravdové mraky. Opravdové...

Je doma.

5

Někdo přinesl z domu tátovo bendžo, vzápětí se objevila Rosalee, manželka strejdy Gradyho, s houslemi a Clay s kytarou. Brzy se zahradou rozezněl tradiční bluegrass, lehký a svěží, v harmonii s duchem hor.

Shelby se ponořila do vzpomínek na nedávné, ještě bezstarostné časy. Současně ji naplnil úžasný pocit jakéhosi znovuzrození. Zde má své kořeny a sem odjakživa patří – do kraje zelených pahorků, k milované rodině, k melodiím, které v člověku vyvolávají pocit pohody a radosti.

K piknikovým stolům postupně zasedli vedle příbuzných také přátelé a sousedé. Bratřanci a sestřenice tancovali na trávníku, matka v rozevlátých žlutých šatech držela malého Jacksona a pohupovala se s ním do rytmu. Otec se patrně věnoval vážnému rozhovoru s Callii, která se mu uvelebila na klíně. Cpala se bramborovým salátem a dokonce dloubala i do grilovaných žebírek.

Babička Viola seděla se zkříženýma nohama na trávě, uskávala šampaňské, povídala si s Gilly a její smích místy přehlušil i hudbu.

Matčina mladší sestra Wynonna sledovala ostřížím zrakem nejmladší dceru, která se podezřele tulila k vychrtlému pubertákovi v otrhaných džínách.

„To je mladý Hallister,“ prohodila k Shelby. Ta usoudila, že šestnáctiletá Lark se žensky zaoblenými křivkami vyžadovala zvýšený mateřský dohled.

Před Shelby se objevovaly další a další porce jídla a delikatesy. Nezdráhala se ochutnávat, obzvlášť když viděla, že nejen neteř, nýbrž také ona je pod matčíným dohledem. Neodmítla ani šampaňské, přestože jí připomnělo Richarda. S babičkou si zazpívaly country; překvapilo ji, jak snadno si

vybavuje slova. Svižné melodie vznášející se k sytě modré, prosluněné obloze konejšily rozbolavělé srdce jako hojivý balzám.

Tohle všechno opustila kvůli muži, jehož vlastně neznala, pro život od prvního dne falešný. Není zázrak, že se teď před ní znovu otvírá to jedinečné a opravdové?

Při první příležitosti vklouzla nenápadně do domu a vyběhla do patra. Na prahu dětského pokoje se zastavila. Hrdlo se jí sevřelo dojetím při pohledu na růžově stěny, bílé záclonky, bílý nábytek a postýlku s růžovým baldachýnem. Na bílé knihovničce sedělo několik panenek a plyšových zvířátek, nechyběly ani obrázkové knížky. Za oknem se rýsovalo kouzelné horské panoráma.

Pokojík byl ve srovnání s tím ve velkém domě asi poloviční, ale pohodlný a přesně podle Shelbyiných představ. Prošla společnou koupelnou, kde se všechno jen blýskalo – jak jinak v matčině domě? Jedny dveře odtud vedly do bývalého bratrova – nyní Shelbyina – pokoje.

Její stará kovová postel, kde snila celé dětství, stála obřácená čelem k oknu, přesně jako v původním dívčím pokoji na konci chodby. Opět se bude probouzet s pohledem na milované hory. Jednoduchost bílé příkrývky osvěžila sada zelenkavých polštářů lemovaných krajkou – to by nebyla Ada Mae se svými originálními nápady. V patách postele ležel složený háčkový přehoz, barevně sladěný s polštáři. Shelby hned poznala dílo zručné babičky Violy.

Stěny vymalované příjemně teplou zelenou zdobily dva originální akvarely sestřenice Jesslyn – jarní louka a motiv lesíku zastřeného zamženým úsvitem. Na staré komodě z dětství stála váza Shelbyiných oblíbených bílých tulipánů a vedle v rámečku fotografie Shelby s dvouměsíční Callii v náručí.

Aniž o to žádala, někdo už vynesl nahoru kufr. Bedny nejspíš čekají v garáži, až se rozhodne, jak naložit s věcmi,

které si musela z domu odvézt, ačkoli je nepovažovala za svůj majetek.

Posadila se na kraj postele. Otevřeným oknem se dovnitř nesla hudba a Shelby jako by se vrátila do dětství. Stačilo otevřít okno a vrátil se ten báječný pocit sounáležitosti. Jen si ujasnit, jak naložit s tím, co si přinesla v duši.

Ale...

Dnes ji všichni vřele přivítali zpátky doma. Za počátečním nadšením přesto číhá spousta nevyřešených otázek, které nevyhnutelně přijdou a na některé z nich ani ona sama nezná odpověď.

Kolik jim toho má říct a jak?

K čemu je dobré přiznat, že manžel byl lhář, podvodník – a obává se, že na povrch vyplují daleko horší pravdy. Přesto je otcem jejího dítěte. Po smrti však už nemůže nic vysvětlit

Sedět a dumat nemá smysl, vzpamatovala se. Proč se připravovat o překrásný den a úžasnou rodinnou atmosféru? Vráť se do společnosti a dá si ještě nějakou sladkost, přestože se cítí už trochu přejedená. Ztěžka se zvedla k odchodu, když na chodbě zaslechla něčí kroky. Na tváři se jí objevil úsměv.

Forrest. Jediný z rodiny, který ji ještě nestihl přivítat. O něco menší než Clay, tak trochu hromotluk a rváč – to prohlašovala babička s jistou dávkou hrdosti, ačkoli Shelby nechápala, proč. Po tátovi zdědil tmavé vlasy, široké lícní kosti, ale oči měl stejně modré jako ona a máma.

Forrest se zastavil na prahu a upřel na sestru pohled plný otázek, které dosud nikdo z příbuzných nevyslovil... Zatím.

„Ahoj.“ Shelby se pokusila o srdečný úsměv. „Máma říkala, že máš službu.“ Povolání policisty bylo pro Forresta jako stvořené.

„Však jo.“

Shelby si všimla modřiny na čelisti.

„Potyčka s výtržníkem?“

Na okamžik asi nechápal, o co jde, ale pak si přejel prsty po tváři. „Jo. Mám je v popisu práce. Pamatuješ Arla Katte-ryho... Včera se v Shadyho baru trochu rozbujařil. Dole se po tobě shánějí, tak mě napadlo, že jsi tady.“

„Zdá se, že jsem se vrátila na začátek,“ pokrčila rameny.

Opřel se ramenem o zárubeň a prohlížel si ji. „Vypadá to tak.“

„Hergot, Forreste, ty mě umíš vytočit.“ Nikdo z rodiny ji nedokázal tak vyvést z míry a vzápětí srovnat jako tenhle brácha. „Kdy na mě konečně přestaneš být našťvaný? Je to už čtyři roky. Nemůže tě to přece držet celý život.“

„Nejsem našťvaný. Byl jsem, to je pravda, ale vypracoval jsem se do stadia otrávenosti.“

„Tak kdy tě ta otrávenost přejde?“

„Těžko říct.“

„Chceš říct, že jsem udělala blbost, děsnou blbost, když jsem tenkrát s Richardem tak zbaběle utekla?“

Zdálo se, že odpověď pečlivě zvažuje. „To v každém případě.“

„No, já to vidím trochu jinak.“ Ukázala na fotografii na komodě. „Pak by byla omylem i Callie, a to bych byla krutá. Je pro mě dar a požehnání. To nejnádhernější, co mě mohlo v životě potkat.“

„Utekla jsi s ničemou, Shelby.“

Strnula. „Nemyslím si, že v té době už byl ničema. Jaké máš právo tohle prohlašovat, Pomeroyi, zástupce šerifa?“

„Nemám žádné právo, ale pravdu. Kdo by se nevztekal, když mu ségra zdrhne s grázlem, a objeví se s neterí jednou za uherský rok?“

„Jakmile to šlo, přijela jsem... i s Callíí. Snažila jsem se. Chceš ode mě slyšet, že Richard byl grázl? Nejspíš ano – lhář, podvodník, zloděj. Ten sňatek byl můj životní omyl. Je to lepší?“

„Trochu.“ Nespouštěl z ní pohled. „Udeřil tě někdy?“

„Ne. To vážně ne,“ zvedla ruce v odmítavém gestu. „Přísahám, že se mě nikdy nedotknul.“

„Nepřijela jsi na pohřby, na křtiny ani svatby – no, abych ti nekřivdil, tak na Clayovu jo. Proč ti nedovolil stýkat se s rodinou?“

„Je to složité, Forreste.“

„Zjednoduš to.“

„Prostě řekl *ne*.“ Začala být podrážděná. „Je to pro tebe dost jednoduché?“

Přešlápl a spustil ramena. „Nemívala jsi ve zvyku přijímat zákazy tak snadno.“

„Jestli si myslíš, že jsem se s nimi smířila, mýlíš se.“

„Chci vědět, proč jsi byla minulé Vánoce, kdy ses objevila jen na skok, tak hubená, unavená a ztrhaná.“

„Možná mi už docházelo, za koho jsem se provdala, a že mě ani nemá rád.“ Zlost se svářila s pocitem viny a vyčerpáním. „Ještě před jeho smrtí jsem si uvědomila, že jsem ho ani trochu nemilovala... a neměla ráda,“ dodala se sevřeným hrdlem. V očích ji pálily slzy. Nerozpláče se, opakovala si zatvrzele.

„Nechápu, proč ses nevrátila.“

„Možná jsem si vzala stejného idiota, jako jsem byla já. Možná jsem nedokázala najít způsob, jak se s Callii vyhrabat z toho marasmu, do kterého jsem spadla vlastní naivitou. Mohlo by to prozatím stačit? Jestli mám ještě chvíli pokračovat, sesypu se.“

Posadil se vedle ní. „Snad jsem se posunul od naštvanosti k lehkému podráždění,“ připustil.

Nedokázala déle zadržet slzy. „Vítaný pokrok.“ Opřela se hlavou o jeho rameno. „Strašně jsi mi chyběl... Jako bych postrádala nějakou část vlastního těla – ruku, nohu... nebo půl srdce.“

„Já vím,“ objal ji kolem ramen. „Mně se po tobě taky stýskalo. Právě proto trvalo skoro pět let, abych se dopracoval jen k lehkému podráždění tou tvou zbrklostí. A rád bych se tě zeptal na hodně věcí.“

„Vždycky máš nějaké otázky.“

„Jako například proč jsi přijela z Filadelfie v dodávce starší než Callie, s dvěma kufry, hromadou krabic a tou pitomou velkou televizí.“

„Ta je pro tátu.“

„No, dobrá, chceš se ukázat. S dalšími otázkami počkám. Mám hlad a žízeň na dvě pívka. A jestli tě co nejdřív nepřivedu dolů, přijde si pro tebe máma a sedře ze mě kůži, že jsem tě rozbřečel.“

„Potřebuju čas, abych se usadila, než mě zaplavíte dotazy. Musím si vydechnout.“

„Jsi na ideálním místě. Tak jdeme dolů.“

„Fajn,“ zvedla se k odchodu. „Dosti jsi mě podráždil tím, že jsi na mě lehce naštvaný,“ přiznala.

„To je fér.“

„Trochu to napraviš, když pomůžeš Clayovi přinést televizi a rozhodnout, kam ji postavit.“

„Nejlíp do mého bytu, ale klidně se přijdu koukat sem a při tom se přiživím na tátově večeři.“

„Nic nenamítám.“

„Fajn, jseš férová ségra.“ Znovu ji objal kolem ramen. „Víš, že se Emma Kate vrátila, vid’?“

„Cože? Vážně? Myslela jsem, že žije v Baltimore.“

„Jo, ještě před půl rokem tam žila... možná před sedmi měsíci. Její táta spadl ze střechy Clydea Barrowa a docela si ublížil.“

„Jo, to vím, ale myslela jsem, že se z toho dostal.“

„Emma Kate se vrátila, aby o něho pečovala – víš, jak je na tom její máma.“

„Neschopná jako kuře bez nožiček.“

„Přesně. Zůstala tu pár měsíců. Táta pendloval mezi špitálem a rehabilitací, Emma Kate mu dělala ošetřovatelku. Její přítel za ní dojížděl. Šikovný chlapík. Ale abych to zkrátil. Nepřítomnost v zaměstnání a škrty v rozpočtu ji nakonec připravily o práci v baltimorském špitále – nebo to prostě

nezvládala. Přestěhovali se sem a dostala nabídku z městské polikliniky.“

„Od táty.“

„Jo. Prý je moc dobrá ošetrovatelka. Matt – tak se ten její jmenuje – se dal s jedním kámošem na podnikání. Griff je taky z Baltimore, dělal tam ve stavebnictví. Pojmenovali firmu *Drobné stavby*.“

„Aha, ten nákladáček jsem zahlédla před domem Emmy Kate.“

„Matt a Griff jí dělají novou kuchyni. Slyšel jsem, že si každých pět minut vymýšlí změny, takže ji nebude mít tak rychle. Bydlí s Mattem naproti mně a Griff koupil Tripplehornův starý dům na ulici Five Possum Road.“

„Bože, ten byl na spadnutí, už když nám bylo deset,“ vzpomínala. Přesto se jí to chátrající stavení moc líbilo.

„Oprava mu sice zabere zbytek života, ale musím přiznat, že mu práce odsejpá.“

„Člověče, ty jsi hotová místní drbna.“

„Jen proto, aby sis doplnila deficit informací. Měla by ses za Emmou Kate podívat.“

„Škoda že tu dneska není.“

„Má službu a kromě toho je i ona na tebe našťvaná. Snaž se to s ní narovnat.“

„Bože, kolik lidí jsem popudila?“

„Nemělo by se to opakovat. Jestli se rozhodneš odejít, rozluč se jako slušný člověk.“

Vyhlédla z kuchyňských dveří na zahradu. Clay běhal dokola se synem na ramenou, babička houpala Callii na houpačce. „Nechystám se odejít, byla jsem pryč příliš dlouho.“

Spala v posteli z dětství, na nové matraci, a ačkoli bylo docela čerstvo, nechala okno pootevřené, aby dovnitř proudil voňavý vzduch. Probudila se do lehce deštivého rána.

S úsměvem na rtech se protáhla a zaposlouchala se do uklidňujícího ťukání kapek na okenní římsu.

Za pár minut vstanu, kouknu na Callii a připravím jí snídani, říkala si. Pak se pustím do vybalování a ostatních nutných záležitostí. Jen pět drahocenných minut...

Když se Shelby znovu probírala, déšť se změnil v jemné mžení, z okapů a korun stromů odkapávaly křišťálově průzračné kapky, v korunách švitořili ptáci. Ani nepamatovala, kdy se naposled probouzela za zpěvů těch neúnavných opěrenců.

Překulila se na bok a na skleněných hodinách na nočním stolku zkontrolovala čas. Vystřelila z postele, proběhla koupelnou do dětského pokoje, ale Calliina postýlka byla prázdná.

Bože, co jsem to za matku! Vyspávám do devíti a nemám ponětí, kam se podělo mé dítě. V panice, bosá seběhla do přízemí. V obýváku hořel krb a Callie seděla na podlaze, před sebou řadu plyšových zvířátek a soustředěně vyšetřovala růžového slona se zvednutým chobotem, uloženého na kuchyňské utěrce. Vedle ležel schoulený starý voříšek Clancy.

„Je moc nemocný,“ informovala babičku.

„To vidím, zlatíčko,“ přikyvovala Ada Mae s úsměvem. Uvelebená v křesle popíjela kávu. „Je bledý jako křída. Ještě že jsi tak skvělá doktorka.“

„Brzy se uzdraví. Musí být statečný, protože dostane píchanec.“ Opatrně zvířátko obrátila a jako injekční stříkačku použila hrubou pastelku. „Tak. A teď dáme na bolístku pusinku. Pusinky moc dobře léčí.“

„Pusinky mají vždycky zázračný účinek. Dobré jitro, Shelby.“

„Omlouvám se, mami, že jsem si pospala.“

„Vždyť je teprve devět a venku prší,“ mávla rukou Ada Mae. Callie vyskočila a rozběhla se k Shelby.

„Hrajeme si na nemocnici. Všechna zvířátka jsou nemocná a já je vyléčím. Pojď mi pomáhat, mami.“

„Maminka se potřebuje nasnídat.“

„Ani ne, jen –“

„Snídaně je důležitá, vid', Callie?“

„Mmm... Babička mi dala snídani, až dědeček odešel za nemocným pánem. Měla jsem pomíchané vajíčko a toust s marmeládou.“

„Míhané vajíčko...“ Shelby zvedla holčičku do náruče a políbila ji. „A jak jsi hezky oblečená... V kolik vstala?“

„Kolem sedmé. A nekritizuj. Nemůžeš mi přece odpít pár hodin s jedinou vnučkou. Byla legrace, vid', Callie Rose?“

„Móóc legrace. Glancy dostal papání pro pejsky. Hezky seděl a dal mi pac. A dědeček mě snesl po schodech na zádech, protože jsem byla hodná a nevzbudila tě. Pak jel léčit nemocné a já léčím zvířátka.“

„Přines zvířátka do kuchyně a já zatím připravím mamince něco k jídlu. Musí papat tak hezky jako ty.“

„Mami, přece mě nebudeš... Ano, mami.“ Matčin ostrý pohled vylučoval odpor.

„Můžeš si vzít kolu, protože ses nikdy nenaučila sníst kávu jako civilizovaný člověk. A ty, Callie, přestěhuj své pacienty do kuchyně, tam můžeš ordinovat. Ty dostaneš vajíčka se šunkou a sýrem, Shelby, potřebuješ proteiny. Ode dneška do poloviny týdne mám volno, jen jsem v kontaktu se šéfovou.“

„Jak to babička zvládne bez tebe?“

„Cha, cha, úplně bez problémů. Vezmi si tu kolu a posad' se. Ta si vždycky poradí. Je šťastná, že má práci. Ráno se tady zastavila. Nemusím se ptát, jak ses vyspala, vypadáš mnohem líp než včera.“

„Však jsem spala deset hodin.“

„Na nové matraci,“ doplnila Ada Mae při sekání šunky. „Za deště by člověk prospal i celý den. V poslední době jsi toho moc nenaspala, vid'?“

„To tedy ne.“

„A bůhví, cos jedla.“

„Neměla jsem chuť k jídlu.“

„Teď se můžeš rozmazlovat,“ prohodila Ada Mae a ohlédla se po Callii. „Je vidět, že se holčičce věnuješ. Pravda, něco má v genech, ale chová se moc slušně, což se dneska u dětí málokdy vidí, a vypadá spokojeně.“

„Každý den se probudí a nemůže se dočkat, až něco podnikneme.“

„Nejdřív se tě dožadovala, ale když jsem otevřela do tvého pokoje a viděla, že spíš, uklidnila se. To je dobře, Shelby. Dítě závislé na rodiči se pozná. A ve tvém případě by se závislost i dala očekávat – na obou stranách – když jste zůstaly samy.“

„V sousedství jsem za celou dobu nezahlédla jediné dítě. Navíc jsme měli děsně syrovou zimu... Připadlo mi, že sněží snad každých pět minut. Hledala jsem nějakou dobrou školku, aby si zvykla na jiné děti, jenže... však víš. Pak jsem si nebyla jistá, zda by jí to vůbec nějak prospělo. Nakonec vidím, že u vás se s každým hned spřátelila. Myslím, že jsme obě tu změnu potřebovaly.“

„Doufám, že se u nás budete cítit opravdu jako doma. Stejně jsme si s tátou vyčítali, že jsme tě pustili samotnou z domu příliš brzy,“ povzdechla si Ada Mae. Přelila opečenou šunku rozšlehanými vejci a posypala strouhaným sýrem.

„Nevím, jak bych se přes všechny ten zmatek dostala, kdybych neměla jistotu, že se můžu vrátit domů, mami. Proboha, vždyť to je dvojitá porcel!“ Shelby vykulila oči na talíř se snídaní.

„Sněž, co můžeš, a jedno sousto navíc,“ prohodila Ada Mae přes rameno. „Co říkáš, Callie, vykrmíme maminku a vrátíme jí ruměncem do tváře?“

„Proč?“ zvedla holčička nechápavý pohled k babičce.

„Protože to potřebuje.“ Ada Mae podala přes snídaňový pult vrchovatý talíř. „A jedno sousto navíc.“

„Jistě, paní,“ přikývla Shelby.

„No a na odpoledne jsem ti rezervovala masáž horkými kameny u Violy. Ve dvě hodiny.“